

ANDREW
BRITTON

TEN
OPERATIVE

Andrew Britton

TEN
OPERATIVEC

TALPRESS

Copyright © 2012 by Andrew Britton
Translation © 2016 by Jan Krejčí
Cover © 2016 by Trilabit

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-631-8 (pdf)

PROLOG

ISLÁMÁBÁD, PÁKISTÁN
2010

Když Asif Kardar uslyšel okénkem pekařského vozu zasyčení pneumatiky, šlápl na brzdu. Brzdové destičky byly staré a skřípaly, když bílé vozidlo se zhoupnutím zastavovalo. Prudké brzdění způsobilo, že se mentolový osvěžovač vzduchu, zavěšený na zpětném zrcátku, rozkýval v dlouhých obloucích a kulička v popelníku narážela na okraj, jak se kutálela sem a tam.

Když se mladý muž podíval bahnem zastríkaným předním sklem ven, povzdechl si. Hleděl na širokou, prašnou ulici, červenou od vycházejícího slunce. Na trh mu zbývalo jen asi půl tuctu bloků. Proč teď?

Protože je to Alláhova vůle, pomyslel si zbožný sunnita. Co jiného je příčinou toho, že se něco stane?

Kolem projel hoch na ošklivě pomačkaném kole. Pak další. A třetí. Zamávali mu, když ho míjeli. Asif je znal. Někdy ráno spolu snídali v kavárně – i když dnes to nebylo.

Proč?

Nemohl si vzpomenout. Ale na tom nezáleželo.

Mladíci byli dělníci, kteří žili nedaleko Asifa v chatrčích ze škvárových kvádrů v *kači abadi*, slumu u Západní vedlejší silnice 110. Dojížděli do práce po Sedmé třídě, kolem lékařských ordinací, bank a zásilkových firem a pak po Kašmírské dálnici, kolem univerzit, pošt a všeobecně oblíbeného nedělního trhu,

dál do bohatších čtvrtí hlavního města, kde zametali ulice. Všichni si uvědomovali tu ironii, ale všichni byli rádi, že mají práci. Bylo to buď toto, nebo armáda.

Asif si uvědomil, že se usmívá. Za ten rok, co jezdil po této trase, ani jednou nezažil, že by mu praskla pneumatika. Zřejmě to tedy přišlo i na něj. A nebyla to ničím chyba. Kovové úlomky se válely všude po ulicích slumu: kusy vyhozených spotřebičů, zrezivělé nástroje a taky spony od pásků a kapesních hodinek.

A zbytky po bombách v autech. Za poslední rok byly tři, všechno nehody. Měly vybuchnout až odtud odjedou a dorazí na místo určení – před nějakou vládní budovu nebo vojenské zařízení. Až na to hlasité prásknutí se dětem líbilo, když auto vyletělo do povětří. Rychle se seběhly a sbíraly péra a lopatky ventilátorů v honbě za pokladem. Pro dítě bylo všechno, co našlo, pokladem.

Asifův úsměv zmizel, když zvažoval svou situaci. Podíval se na hodinky.

Jed' dál, pomyslel si. Možná to stihne i s řinčícím a jiskřícím ráfkem.

Ranní slunce stoupalo výš, nad hliněné tašky na střechách budov před ním. Tohle byla „lepší“ část slumu. Tam, kde žil on, byly střechy z vlnitého plechu. Sluncem rozpalovaný kov vysílal do domů tak intenzivní horko, že pobyt venku byl příjemnějším řešením než pomalé uvaření k smrti uvnitř. A i když teplota na střechách občas umožňovala příjemné spaní, pokroucený povrch se žlábký nebyl vhodným místem pro delší opalování. Hleděl na budovy. Měl něco udělat...

Zařadil rychlost a nákladní auto se pomalu rozjelo. Co to bylo?

S řinčením a hučením vybralo auto ostrou zatáčku. Asi dvě stě metrů směrem na východ uviděl Asif vojáky, kteří stáli na stráží vedle hummeru. Tady končil slum. Parkovali před budovou využívanou jihokorejskými křesťany. Krmili tam hladové děti. Kdysi tam byla policejní náborová kancelář. Zaútočili na ni zápalnou bombou, ale misionáři ji znovu omítli. Tohle cizinci

dělávali. Pokrývali věci barvami a usilovnou činností a věřili, že tím napraví to špatné vespod. Vojáci se na něj dívali.

Asif jim to oplatil. Měl náhradní pneumatiku. Měl by zastavit a vyměnit tu, co explodovala. Pokud pojede dál, ti lidi se budou divit, proč trvale poškozuje své nákladní auto. Náhradní díly nebyly běžně k mání, pokud si je člověk nechtěl vytlouct kladivem z rozbitých a pokroucených kusů na vrakovišti, a to, co dělal, nebylo jen divné. Bylo to *podezřelé*.

Tak proč to dělá?

Na to neměl dobrou odpověď.

Zpomalil, ale nezastavil. Cosi mu říkalo, aby pokračoval v jízdě.

Ranní vzduch se již ohřál a řidič se potil. Na sobě měl bílou hedvábnou kurtu, kterou zdědil po starším bratrovi, jenž sloužil v armádě. Rukávem si otřel čelo a netrpělivě se podíval před sebe. Naproti přes ulici stála šířitská mešita. Muži se začínali scházet k modlitbám. Něco se mu na tom zdálo povědomého – nejen proto, že už to viděl, když projížděl kolem. Bylo to něco jiného.

Ulice pod ním měla náhle zpevněný povrch. Nákladňák supěl přes okraj asfaltu, holý ráfek se do asfaltu zařezával, schránka v palubní desce se prudce otevřela, kulička se kutálela a osvěžovač vzduchu tloukl do předního skla. Tři z osmi vojáků se vydali jeho směrem. Ten v čele měl zvednuté paže, ukazoval mu, aby zastavil.

To nesmíš, řekl si Asif.

Jestliže zastaví, prohledají mu auto. Tohle vojáci na kontrolních stanovištích dělávali. Asif už neměl pot jen na obočí, měl ho všude. Oni to určitě uvidí. Slunce právě vyšlo nad nízké střechy a rudá záře dopadala přímo na něj. Cítil se, jako kdyby byl nahý, nechráněný a začínal se rozpouštět. Jeden z vojáků mluvil do vysílačky. Asif neslyšel co říká, ale vnímal tón, jednotvárný a tlumený. Předpokládali, že jeho úmysly jsou nepřátelské.

Ale takové nebyly, že ne?

Byl zmatený.

Sáhl po láhvi vody, která ležela na sedadle vedle něho. Uviděl několik mladých rodin mířících ulicí směrem k budově křesťanů. Dveře se neotevřou ještě hodinu, ale pro mnohé zbídačelé duše – často to byli afghánští sirotci, jež k sobě vzali příbuzní, rodiny, které uprchly do Islámábádu před Tálibánem nebo válkou – tady dostanou jediné jídlo za celý den, jediné jídlo od pře-dešlé ranní dobročinné akce.

Asif se podíval před sebe, za vojáky, na mešitu. Shromazďoval se tam větší počet šřítů.

Zabijácký šašci, pomyslel si. Věřili, že pouze dědicové Alího, čtvrtého chalífy, byli jedinými skutečnými následníky proroka Mohameda. Jejich blbost způsobila tisíc let krveprolití. *Nenávidíš je, ne?*

Opravdu? uvažoval.

„*Rokna!*“ křikl voják před ním v urdu. „Stát!“ Sundal z ramene samopal G3A3 a mířil jím na nákladní auto.

Ano, rozhodl se Asif. Nenáviděl šřity. A vojáky.

Mladý Pákistánec odložil láhev s vodou a sešlápl plyn až na podlahu. Naklonil se k hnědé, od slunce vybledlé palubní desce, když střelba roztrřítla přední sklo. Kulky ho zasáhly do ramene a hrudníku a tvrdě ho přirazily dozadu do sedadla, když mačkal palubní zapalovač. Krvácel, nedokázal již ovládat umírající tělo, nedosáhl na kuličku...

Patnáct kilo výbušniny, zplastizovaného pentaerythrittetra-nitrátu, přidráťované ke spodní části palubní desky, explodovalo.

Když síla výbuchu pentritu narazila zevnitř do stěn nákladňáku a trhala je, vozidlo se doslova zvětřovalo. Části motoru vy-zvracelo dopředu a pytle plné hřebíků, šroubů a skla dozadu. Do všech stran se šířila tlaková vlna. Vojáky to současně srazilo dozadu a roztrhalo; všemy směry létaly zrezivělé kusy chromované oceli, hořící plachtovina a groteskní kusy těl a závan způsobený výbuchem se kutáel k prázdné parcele na jihu a mešitě na severu. Pokroucený podvozek starého nákladního auta se

odkutálel směrem ke starobylé budově a narazil na dveře a spodní část fasády, než se převrátil zpátky na ulici. Několik právě přicházejících lidí rozmačkal prvotní výbuch a několik dalších uvnitř zranily padající lampy a létající úlomky kamene. Ale budova vydržela.

Zbývající vojáky a misionářskou budovu zasypaly střepiny. Nikdo z nich nebyl zraněn vážně, kromě mladé křesťanské dobrovolnice, která přišla k oknu vytáhnout rolety. Střepy jí pořežaly obličej a hrudník, a když se zapotácěla dozadu, uklouzla na rychle se tvořící louži vlastní krve. Z narušených základů rychle vybíhaly krysy. Jejich vlny se rozlévaly po troskách jako voda. Shora spadla na zem hořící poštolka. Chvilí divoce plácala křídly, pak znehybněla.

Zvuk výbuchu rychle odezněl, déšť úlomků a trosek ustal a brzo byl slyšet už jen zvuk alarmů novějších aut a sténání zraněných a slunce zakryl ošklivým tmavým závojem kouř. Obchodníci a chodci běžící k místu výbuchu mlčeli, jen v uších jim hučela vlastní krev.

Doktorka Aješa Gillani seděla v předzahrádce kavárny poblíž trhu, když uslyšela – ucítila – mohutnou explozi. Odrážela se v křivých uličkách jako vzdálený hrom. Na náměstí se lidé na kolech zastavovali a ohlíželi se do ulice, kde kouř následoval zvuk a líně se kroutil mezi nízkými budovami. Pouliční prodáváči utíkali ve strachu od svých stánků, hledali úkryt v uličkách, v obchodech, za stromy, za vším, co bylo daleko od zaparkovaných aut. Tyhle věci často přicházely po dvou, po třech.

Tentokrát ne, pomyslela si doktorka Gillaniová.

I když o tom věděla dopředu, některé věci ji překvapily. Místo výbuchu, to za prvé. Podívala se na hodinky. Doba výbuchu taky neseděla.

Bylo to taky moc brzo, pomyslela si. Šest třináct. Mělo k tomu dojít přinejmenším za dvě minuty.

Změny byly nečekané, ale nikoliv nevítané. I v nejlépe naplánovaných scénářích se vždycky vyskytnou proměnné. Změna

kontrolního stanoviště. Mechanické závady. Nehody. Nepozornost.

Důležité je zmáčknout spoušť, řekla si. To byla nejtěžší a časově nejnáročnější část celého procesu.

Vyndala mobil, poslala SMS o jednom písmeni – U jako *úspěch* – a pokračovala v jídle. Měla *našta*, tradiční pákistánskou snídani, skládající se z chlebové placky *parátha*, manga a čaje Earl Grey. Čaj jí připadal mnohem studenější než před chvílí. Nebo to bylo jí. Očekávání přešlo. Událost byla historií. A její sebedůvěra – jíž byla ona sama nejtvrdějším kritikem – byla potvrzená.

Dívala se, jak se lidé opatrně vracejí ke svým stánkům. *Chudáci myši*, pomyslela si. Sunnité, ší'ité, Kurdové, křesťané, židé – náboženství nebo sekta obětí pro ni nehrály roli. Příslušnost ke kmeni nebo národu neměla absolutně žádný význam. Pro dvaadvaceticetiletou ženu bylo důležité pouze to, že zkoušky byly dokončené a skutečná mise mohla začít. Úkol, pro který se cvičila déle než dvacet let. Jediná možná odpověď na to, co byla nucena prožít.

Chystala se přinést na svět trvalý, věčný mír.

1

QUÉBEC, KANADA SOUČASNOST

Pronajatý tryskáč, stříbrný Gulfstream IV, běžel naprázdno před svým hangárem na mezinárodním letišti Jeana Lesage. Bylo skoro 11.00 a burácení tryskových letadel, přilétajících a odlétajících na pravidelných linkách, se k rozsáhlé budově přivalilo přibližně každé dvě minuty.

Reed Bishop z toho zvuku čerpal klid. Být na neznámém letišti bylo jako jít v cizině do kostela nebo k McDonaldu. Vždycky víte, co tam najdete. Pro agenta FBI byla předvídatelnost jakéhokoliv druhu darem z nebes. Pohledy, okolní zvuky, dopravní vzorce, osobní zvyky. Všechno to tvořilo základ. Pomáhalo mu to poznat, když se něco vymykalo běžnému řádu, ať už proto, že to vyčnívalo, nebo proto, že to vyvolávalo vlnky.

Zatím bylo všechno v normálu. Ale na druhé straně byla v této operaci spousta pohyblivých součástí. Pořád bylo dost času, aby se něco pokazilo.

Bishop zpozoroval černý mercedes, když objížděl pomalu jedoucí dodávku s jídlem do letadel a pak zrychlil na provozní silnici. Přimhouřil třiačtyřicetileté oči, aby zkontroloval nepravidelnosti na poznávací značce, o kterých mu řekli před odletem. Vodorovná čára nad písmenem *E* se táhla přes celou šířku písmene, místo aby byla kratší. To znamenalo, že auto patří

Kanadské bezpečnostní a zpravodajské službě*. Pokud by došlo cestou k únosu nebo záměně, takhle se to dalo zjistit. O jednu věc méně, s níž si musel dělat starosti. Vozidlo bliklo dálkovými světly. To byl druhý rozlišovací znak. Únosce by nevěděl, že to má udělat.

Slunce bylo schované za houstnoucími šedými mraky. Tmavá okna sedanu tak byla ještě neprůhlednější, ještě hrozivější. Bishopovi naskakovala husí kůže. Vyplivl žvýkačku na asfalt a s pocitem viny sáhl do větrovky pro cigarety. Své desetileté dcerce slíbil, že do jejích jedenáctých narozenin přestane kouřit. Ta mu ponechávalo už jen dva týdny na to, aby slib splnil. Jenže jemu se stěží podařilo snížit spotřebu ze dvou balíčků denně a nikotinová žvýkačka chuť na cigaretu jen zvyšovala. Bude muset se svým zlozvykem tvrdě zatočit – bude si muset nařídit vlastní přísnou životosprávu, jak říkají úsilí ambulantních pacientů v oddělení pro odvykací kúry u Allison Dearborové.

Vzpomínal si, když se tomu ještě říkalo „lčba šokem“. Bylo to těžké tehdy a bude to stejně obtížné i nyní, ať už se to zabalí do sebenádhernějšího hávu.

Lčba šokem neboli averzivní terapie neboli hypnoterapie nebo jak se to vlastně jmenuje, bude se tím zabývat, až bude práce hotová, slíbil si. Až bude vězeňkyně ve vzduchu, bude si moct konečně trochu oddechnout. Zatklí ji před čtrnácti dny. Od té chvíle žil prakticky ve své malé kanceláři na Pensylvánské avenue. Musel všelicos připravit, vyrovnat se s různými nafoukanými panáky, ohýbat předpisy, přepsat je nebo je ignorovat. A kromě toho musel dělat svou normální práci, sledovat vnitřní tok informací o přísně tajných operacích a kontrašpionážní činnosti, aby se žádná informace nedostala ven.

Zapálil si. Uvědomoval si, že se na něj ostatní dívají. Kuřáci se chovají jako agenti FBI, neustále si uvědomují své okolí a kdo se na ně dívá. Nevšímal si jich. Ti pitomci dýchali výfukové

* Canadian Security Intelligence Service

plyny tryskových motorů, proboha. A byli to Pákistánci. Určitě měli kolem sebe dost kuřáků, aby je přehlíželi.

Bishop ty tři muže stojící vedle letadla neznal, ani neviděl obličej těch, kteří měli nasazené kukly. Ty měli od chvíle, co asi před hodinou přijel na letiště, a měli černé obleky jako korporátní nindžové. Shromáždili se potichu u hangáru a čekali na příjezd vězeňkyně. Bishop tu byl jako představitel vnitřních věcí FBI. Byl přítomen pro případ, že by se hlídací psi lidských práv doslechli, co se děje. Předpokládalo se, že převozu dodá nádech souladu s mezinárodním právem.

Samozřejmě že to bylo to veřejné představení. Jeho partnerkou byla Jessica Muloniová ze skupiny CIA pro vydávání – „lidi od waterboardingu“, jak si se smíchem říkali. *Ona* tu nebyla proto, aby zajistila, že práva vězně budou ochráněná. A on tu nebyl proto, aby zajistil, že ona se bude zodpovídat. I když technicky vzato této operaci velel – další méně obvyklá mezirezortní společná operace ministerstva vnitřní bezpečnosti – profesionálně i morálně byl přesvědčen, že jejich vězeňkyně si zaslouží cokoliv, co pro ni Muloniová a Pákistánci plánují.

Zhluboka potáhl z cigarety, kouř podržel na skvostnou chvíli v plicích a pak pomaloučku vypouštěl nosem do ranního vánku. Měl si vzít svou koženou leteckou bundu. Bylo chladno, dokonce i na Kanadu, a obloha byla zatažená. Sychravé poryvy větru přinášely od zálivu Sv. Vavřince vůni borovic a nastávajícího deště.

Pomyslel si, že mu mohli říct, jaké bude počasí, než sem odjížděl. On i agentka Muloniová opustili Washington letadlem v 7.00. Než zamířil na letiště Dulles, dodali mu Kanadáné podrobnosti o mercedesu, fotografie agentů a družicové snímky terminálu. Všechno kromě té zatracené předpovědi počasí.

Možná to bylo boží znamení. Počasí bylo dost hnusné, aby odpovídalo úkolu, který sem přijeli vykonat.

Potáhl silně z cigarety a pozoroval, jak pokračuje černočerný mercedes. Byl rád, že alespoň zatčení provedla kanadská bezpečnost CSIS. Zatím se Kanadáné jevíli ochotnější ke spolu-

práci než jiní washingtonští „spojenci“, kteří trvali na sledování průběhu a půjčce za oplátku, čímž trojnásobně zkomplikovali každou misi. Bylo to jako pracovat v utajení, když máte půl tuctu agentů tvářících se nenápadně místo jednoho, který nenápadný skutečně je.

Ze zadu k němu přistoupila žena.

„Jaká je místnost?“ zeptal se, aniž by se otočil.

„Fajn. Čistá.“ Možná děkoval bohu předčasně. „V čem je problém, agentko Muloniová?“

„Ve vaší otázce.“

„Nechápu.“

„Otázka měla znít: ‚Co je v pořádku?‘ Odpověď – nic. Právě jsem se dověděla, že došlo ke změně plánů.“

Bishop se k ní pomalu otočil a uviděl v její ruce mobil. „To víte od koho?“

„Někoho, koho nemůžeme ignorovat, jak to děláme obvykle,“ odvětila. Zakývala telefonem. „Osobně mi volal náš generální konzul. Vypadá to, že ho uprostřed noci navštívili dva vysoce postavení činitelé CSIS.“

„Úředně, nebo se protáhli oknem?“

„Všechno co nejúředněji,“ pravila. „Trvali na tom, že Roušku budou doprovázet dva jízdní policajti až na místo určení.“

„To nemyslíte vážně.“

„Myslím to naprosto vážně.“

Královská kanadská jízdní policie a CSIS byly jednou jednotkou až do roku 1984. Od té doby bylo mezi nimi jen málo sporů o pravomoci, protože zodpovědnost byla jasně definovaná: CSIS sbírala zpravodajské informace, zatímco Královská kanadská jízdní na základě nich konala. Tato práce patřila k těm, kterým Bishopovi lidé říkali „sedět na dvou židlích“.

Bishop cvrnkl cigaretový špaček na zem. *Proč vůbec přestávat kouřit?* Stejně by zase musel začít, až by na něj shora spadla další sračka. „Řekl jim, že to ohrožuje bezpečnost, když tu budou další cíle navíc?“

„Ano,“ odpověděla žena. „Říkal, že Kanaďané byli neústup-

ní. Prý jestli chceme *jejich* vězně, musíme důvěřovat *jejich* lidem.“

„Pro boha svatýho, to není o důvěře. Je to přece o počtech.“

„Mně to nevykládejte.“

Bishop potřásl hlavou. „To není dobrý precedens.“

„Nejsem z toho šťastná, a říká se, že ani premiér není nadšený,“ poznamenala. „Jestli se něco zvrtně, nechce, aby mu to vybouchlo do obličej.“

„Jenže jízdni chtějí svůj podíl slávy, pokud všechno proběhne v pořádku –“

„Až,“ řekla tvrdě.

Chvilku mu trvalo, než to pochopil. „Až všechno proběhne v pořádku,“ opravil se.

Jessica Muloniová se usmála. Díval se do jejích velkých hnědých očí. Nebylo v nich nic, co by naznačovalo, že její klid rozčeřil nečekaný obrat událostí. V žádném případě neodpovídala stereotypu chladného operativce CIA. Byla laskavá a tolerantní. Měla v sobě něco, co ve vás vzbuzovalo důvěru nejen osobní, ale i profesionální, kombinaci uvolnění sebedůvěry a vyrovnanosti. Neokázalá, štíhlá Afroameričanka s přirozeně hnědými vlasy účelně ostříhanými nakrátko, téměř nenalíčená, v beztvarych šatech, díky nimž působila klidným, uvolněným dojmem. Což bylo v jejím případě poněkud klamně. Podle její složky *byla* vyrovnaná, dokud někdo neprojevil nebezpečnou neschopnost, jakou si pracovníci v první linii nemohli dovolit. Ať už reagovala fyzickým útokem, psychologickým úderem či libovolnou kombinací obojího, podle svědků se jednalo o děsivý pohled.

„Poslouchejte,“ řekla. „Ponechme jim tady určitý manévrovací prostor. CSIS ji našlo, kanadská jízdni ji chytila ve škole a Kanaďané nám umožňují obejít jejich deportační zákony bez námitek.“

„Bez *větších* námitek,“ opravil ji Bishop.

„Dobře,“ souhlasila. „Podívejte, ty obavy jsou zřejmě oprávněné a zdejší mozkový trust má pocit, že to musí mít pod palcem, takže technicky vzato to není převzetí. Vypadá to, že četli složku čtyři nula čtyři jedna jedna v ASD.“

ASD, tedy Archive Sharing Database – databáze pro sdílení archiválií – používaná FBI, CSIS, britskou MI5, Interpolem a čtyřicet dalšími agenturami, má ve Washingtonu jiné jméno: A Sakra, Doprdle. Což pocházelo z toho, kolikrát se Spojené státy kvůli tomuto výměnnému programu dostaly do vážných průšvihů. Ne že by Bishop kanadské stanovisko nechápal. Nakonec, zúčastnil se té operace v roce 2001 na letišti Bromma ve Stockholmu, když Švédové vraceli dva egyptské uchazeče o azyl, Ahmeda Agizu a Muhammada al-Zeryho, na základě požadavku FBI, která si tak chránila své zdroje na Středním východě. Složka obsahovala podrobné vysvětlení diplomatického manévrování, které bylo nutné, aby to vypadalo, že švédské rozhodnutí je odpovědí na znepokojení vyjádřené Káhirou, a nikoliv rozhodnutí upečené ve Washingtonu. I tak, Švédsko zažilo spoustu útoků, protože než začalo jednostranně konat, nenechalo případ prostudovat Výboru pro lidská práva Spojených národů. A ránu tím neutrpěla jen švédská neutralita, ale také její reputace, že jedná vždy nezávisle. Kanadské úřady byly ochotné akceptovat to první, nikoliv to druhé.

„Čeká se od nás, že všechny tři odvezeme do Pákistánu?“ zeptal se Bishop.

„Ne, jen dva z nich.“

„No, to je úleva,“ poznamenal Bishop cynicky. Dva páry zde vycvičených očí sledující světem protřelé pákistánské agenty, houf podezřívavých pákistánských očí sledujících místní Kanadčany. Výsledek – méně očí sledujících balík. „Vy jste je prověřila?“

Opět zakývala telefonem. „Jsou čistí. Nudní, ale bez poskvrnky.“

Unaveně a odevzdaně si vzdychl a obrátil pozornost zpět na vozidlo. Nemělo smysl dohadovat se kvůli dohodě, když se na ní shodli diplomaté. Nemělo prostě smysl plýtvat na to časem. V takovýchto chvílích by se nejradši připojil k bývalým zaměstnancům Úřadu, kteří odešli k soukromým firmám, aby se postarali o bezpečnost v neklidných oblastech světa. Sice k tomu

patřil velký stres, zato méně byrokracie a lepší plat. A upřímně řečeno, je jednodušší chránit region nebo město nebo jen podnik s mezinárodními filiálkami než celý sakramentský svět.

Bishop se díval, jak mercedes pomalu zastavuje a vylézá z něj podsaditý řidič. Za okamžik vyklouzl ze zadního sedadla druhý muž v civilních šatech, následován blondýnkou v koženém saku a džínách, která vystoupila druhými dveřmi a pak se otočila, naklonila se dovnitř a rozepnula vězeňkyni bezpečnostní pás.

Agentka Muloniová si je všechny nafotila mobilem. Naťukala na klávesnici kód skládající se ze šesti číslic. Software na rozpoznávání obličejů, dodaný Firmou z její propracované databáze Xapps, je porovnal s JPEG obrázky, které jí poslali předem. Heslo, které použila, bylo specifické pro daný telefon, bez něho by aplikace nefungovala.

Ukázala Bishopovi výsledek. Všechny obličeje souhlasily. Neměli důvod bránit Kanaďanům potloukat se kolem.

Bishopa a Muloniovou už identifikovali na vstupní bráně. Přesto by je měl první jízdní policajt, který se vynoří z auta, zkontrolovat znovu. Spiklencům by jinak stačil jediný podplacený strážný.

Když se z auta vynořila čtvrtá osoba, notoricky známá vražedkyně zvaná Rouška, přimhouřil Bishop oči. Tato žena se vyskytovala přinejmenším u tuctu útoků, od cílených vražd po útoky reaktivními protitankovými granáty – RPG. Ruce měla spoutané za zády, pouta měla i na kotnících. Druhý muž v civilu jí pomohl postavit se na nohy. Měla na sobě krátkou černou sukni a vínovou blůzu, která přitáhla Bishopovu pozornost k její postavě na dobu delší, než by mu bylo milé, kdyby si toho někdo všiml. Běžové tenisky s ostatním oblečením neladily. Jízdní jí sebrali lodičky nebo kozačky, které měla, když ji zadrželi, aby mohla snadněji chodit spoutaná.

„Vražedný ohoz,“ poznamenala agentka Muloniová.

„Rozkošné.“

„Ne, vážně,“ opáčila. „Vy jste se jí nedíval na ruce, že ne?“

„Krucinál.“ Měla pravdu. A odhalila ho.

„Moje prababička v Ugandě byla malířka,“ vysvětlovala. „Dělala si vlastní barvy, napínala kůže zvířat a používala je jako plátno. Malovala vesnický život. Byla tam spousta žen s nahou hrudí, a víte proč?“

„Bylo tam pětáctýřicet ve stínu?“

„To taky, ale taky to přivykalo muže pohledu na spoře oblečenou ženu, aby to neodvádělo jejich pozornost při kmenových válkách nebo při obchodu.“

„Zajímalo by mě, co si ty ženy myslely, když se setkaly s Evropankou,“ uvažoval nahlas Bishop.

„Podle Zuluů byly legrační,“ sdělila mu. „Ne vznešené, jak britští misionáři doufali.“

Bishop jí nechtěl vysvětlovat, že přehnané odhalování by u většiny mužů, které znal, nefungovalo. I když někteří – jako on – by možná místo toho studovali ženin obličej. Rouška měla neproniknutelný výraz. Žádný vztek, žádná frustrace, žádný strach. Tvářila se neutrálně. Nebyla to ani nacvičená prázdnota, u níž by vás napadlo, že se jí něco honí v hlavě, jako třeba plán na útek. Byla to prostě žena, která jen reaguje na okolí. Nic ji nerozptýlí a naskytne-li se příležitost, bude připravená. Tak pracují nájemní vrazi. Ale přes to všechno bylo na té ženě, která svým výrazem zdánlivě nevyjadřovala žádný názor, něco strhujícího.

Bishop sáhl po cigaretě, pomyslel na svůj slib a nechal ji být. Otřel si tvář a díval se, jak se žena šourá mezi svými strážci, vzpřímená, hlavu zvednutou, vzdorující.

Žena, které dal Úřad kódové jméno Rouška – sama si říkala Jasmína Rassinová, i když panoval názor, že jméno je falešné – byla zodpovědná za smrt nejméně čtrnácti osob po celém světě. Hledaly ji Spojené státy za pokus o vraždu zástupce ředitele CIA Jona Harpera před jeho domem ve Washingtonu, což byl podle krtka v *Madžles-e Chobregán*, iránské vládnoucí radě expertů, útok placený Teheránem. Stopa, která vedla k jejímu zadržení, byla dlouhá a komplikovaná. Po pokusu o vraždu ji vyfotografovala bezpečnostní kamera na rohu ulice, ale pak téměř

na rok zmizela. Před osmi měsíci ji dva antiterorističtí agenti MI5, pracující na jiném úkolu, náhodou identifikovali na Heathrow a zatkli ji. Cestou do Thames House v Londýně jejich auto zmizelo. Později ho našli hoříci na poli severozápadně od města. O měsíc později vylovili tělo jednoho z agentů z vody pod Westminsterským mostem. Hrdlo měl přeríznuté břitvou. Růžová bavlněná vlákna nalezená v ráně naznačovala, že břitvu měla zastrčenou ve svetru, co měla na sobě, pravděpodobně v rukávu. I když měla ruce spoutané za zády, odřezky naznačovaly, že pouta byla přeríznutá, zřejmě další ostrou čepelí. Rassinová nepochybně rozřízla podélně vzadu svůj kožený opasek a břitvu zastrčila dovnitř tak, aby ostří bylo v úrovni horního okraje pásu.

Druhý řidič byl i nadále nezvěstný.

Navzdory pátrání, na němž spolupracovaly řady mezinárodních bezpečnostních a výzvědných skupin, Rassinová zmizela v podzemí až do minulého května, kdy CSIS dostala tip na egyptského chlapce, který se držel ve škole zpátky, nechodil do tělocviku údajně z nějakých vágních náboženských důvodů a – což překvapilo jeho spolužáky – od prvního dne si pamatoval kombinaci zámku na své skříňce. Současně jízdní policisté objevili určitou nesrovnalost v jeho pase, který okopírovali při celní kontrole a nakonec ho poslali dál: celník zaznamenal mladíkovu cestovní historii – což se u mladých mužů pocházejících ze Středního východu dělalo běžně – jenomže neexistovaly žádné záznamy, že by někdy navštívil místa, jejichž razítka měl v dokumentech. Jízdní policie sledující pohyby Rassinové porovnála fotografie „chlapce“ s počítačově upraveným záběrem z bezpečnostní kamery a nakonec ji zatkli.

Podle Bishopovy rychlé instruktaže se zatčení nebránila. V přítomnosti ředitele školy, který tím umožnil nenápadnost zatýkání – vždycky mluvil s úředními autoritami on – Rassinovou vyvedli pod namířenými střelnými zbraněmi ven během oběda. A bylo to.

Bishop se díval, jak ji přivádějí k němu. Ve skutečnosti vy-

padala jinak než na snímku z bezpečnostní kamery, který viděl. Už neměla havraní vlasy až na ramena. Byla zrzavá, vlasy ostříhané nakrátko jako chlapec. Rysy měla výraznější, pravděpodobně díky botoxu a implantátům ve tvářích. Oči byly v koutcích trochu zakulacenější a už nenosila modré kontaktní čočky. Oči měla tmavé a pronikavé. Nakonec si Bishop všiml, že pleť má stále středozemsky hladkou, olivovou, ale světlejší, pravděpodobně vlivem aktuálně používaných inhibitorů melaninu, jako jsou hydrochinon nebo glukokortikoidy.

Byla drobná, jen pár centimetrů nad sto padesát, a bylo zřejmé, že ve správných šatech se mohla vydávat za mládence. CSIS se od pracovníků školy dodatečně dověděla, že její „ovdovělý otec“ je geolog u ropné společnosti, který stále pobývá někde na severu a hledá tam nevyužívaná ložiska. Návštěvníci, jako třeba její nadřízený, přicházeli do jejího pronajatého domu v noci, oblečení do „tátových“ šatů, a nesli si zavazadlo. E-maily se kontrolovaly jen na školních serverech, které, pokud chyběly přímé informace o chystaném násilí, byly podle předpisů mimo radar provinčních úřadů prosazujících zákon – což se v Kanadě fakticky nedělo. S použitím kódů dodaných jejími spojenci dokázala dokonce sledovat CIA a FBI.

Byl to vynikající převlek. Udržovala ho sedm měsíců. Naneštěstí pro ni nebyla Královská kanadská jízdní policie na *jejím* radaru. Bylo to jako dopravní zácpa, která se změní ve velký záťah na drogy: zákon na vás obvykle přijde náhodou, z nečekaného směru.

Když ji vedli po asfaltu, zastavil se jeden z jízdních policistů před Bishopem a formálně mu pokynul. „Dobré jitro. Jsem inspektor Javert.“

Bishop se zakřenil. „Fakt?“

„Skutečně.“

Bishop ukázal na řidiče. „Valjean?“

„Ano,“ odpověděl inspektor bez špetky humoru, pak ukázal na policistku v civilu. „Tohle je Cosette. My dva pojedeme s vězeňkyní až na místo určení.“

Bishop očekával, že Kanadčané budou kolem svého vězně používat falešná jména. To usnadňovalo zapírání a ochránilo rodiny před odplatou, pokud by se jí někdy podařilo předat jejich jména svým společníkům. On byl ovšem zvyklý na tradiční označování ve vojenském stylu s přidáním řeckým písmenem jako Tango-alfa nebo Foxtrot-beta. Odkaz na *Bídníky* tomu dodával amatérský nádech připomínající vesnické divadlo.

Javert se podíval na muže v černém na rozjezdové dráze. „Je všechno připravené, abychom mohli odvést zadrženou osobu na palubu?“

„Ještě ne, inspektore. Musíme před startem provést ještě nějaké přípravy.“

„Jaké?“

„Nebude to trvat dlouho,“ naléhal Bishop. „Mezitím můžete klidně počkat v –“

„Prosím, odpovězte mi na otázku,“ nedal se Javert a zatvářil se napjatě. „Jaké přípravy?“

Bishop zaváhal. Neexistovala žádná přesná pravidla předepisující, co smí sdílet s místními úřady. Nicméně osobně dával přednost tomu nelhat jim. Lež může vést v lepším případě k nedůvěře a ke komplikacím v tom horším. Spolupráce nicméně neznamená, že bude ochoten dělit se o všechno.

Bishop protahoval pauzu, pořád zvažoval, kolik toho má prozradit. Muloniová mu ušetřila rozhodování.

„Chceme provést prohlídku tělesných dutin vězně,“ oznámila. „Máme pro ni taky jiné šaty. V terminálu je místnost, kde se může převléknout.“

Inspektor ji zkoumal bez změny výrazu.

„Prohledali jsme ji včera v noci a nic jsme nenašli,“ prohlásil. „Od té chvíle byla pod neustálým dohledem. Nemusíte si dělat starosti.“

„Nedělám,“ ujistila ho Muloniová. „My máme svoje předpisy a postupy. Tak to proběhne.“

„Oni budou s námi,“ řekl Bishop rychle a ukázal na maskované Pákistánce.

Javert dál upíral oči na Muloniovou. „To mě má uklidnit?“

„To není můj problém,“ odušila.

Čas o samotě s vězeňkyní byl životně důležitý, ale důvody pro to byly tajné. Bishop se honem snažil vymyslet, jak vyřešit bezvýhodnou situaci, a přesunul pohled na Roušku. Zjistil, že ona zírá na něj, její pohled byl tvrdý a pronikavý. Počkal nepřijemnou chvíli, aby viděl, jestli pohledem uhne – neuhnula – než se obrátil k Javertovi.

„Inspektore, nikdo nezpochybňuje, že do vazby v Pákistánu převážíme *vašeho* vězně,“ vysvětloval Bishop. „Jsme tady, jen abychom vypomohli –“

„V případě potřeby,“ zdůraznil Javert. „Tak zní dohoda.“

„Ano, tak zní,“ souhlasil Bishop. „Jenže zákony o extradici jsou v Kanadě do značné míry nezmapované právní a politické území, zatímco my máme řadu precedentů. Odchýlit se od standardních postupů bez schválení shora... No, zabralo by několik hodin kontaktovat příslušné orgány na obou stranách. Deset minut,“ zakončil. „Víc nepotřebujeme.“

Kanaďan se mračil se směsicí neochoty a nedůvěry. Avšak oba věděli, že bude muset povolit. Provedl únos posvěcený nejvyšším psem ve zpravodajské službě jeho země. Čím více řečí se bude kolem toho točit, čím víc telefonátů proběhne, tím déle bude Rouška strašit na území Quebecu a tím větší také bude pravděpodobnost, že někdo začne zkoumat, jak to celé vlastně proběhlo.

„Tak jo,“ podvolil se Javert. „Eskortujeme vězeňkyni do terminálu a zůstaneme tam jako pozorovatelé, dokud neskončíte.“

„Vy nezkontrolujete letadlo?“ zjišťovala Muloniová.

„Proč? Dostalo se sem, ne? Pákistánci ho hlídají, ne? Takže bychom měli hledat *co*?“

Jeho logice se nedalo nic vytknout, jakkoliv byla naivní, a Bishop mu nemohl vyčítat, že trvá na své podmínce – možná tu částečně šlo o alfa-samčí operaci, ale mnohem pravděpodobnější bylo, že inspektor chce prostě jenom dohlédnout na to, aby se na kanadské půdě neděly žádné nepravosti.

Agentka Muloniová Javerta několik vteřin pozorovala. Pak pohlédla na Bishopa a nezúčastněně pokrčila rameny. Javert se zřejmě stal výlučně jeho problémem.

„Pozorujte si, co budete chtít, inspektore,“ prohlásil nakonec Bishop. „Žádám při vši úctě jen o to, aby se nám vaši lidé nepletli pod nohy.“

„Proč by měli?“ opáčil Javert. „Je to jen tělesná prohlídka.“

„Správně,“ souhlasil Bishop. „Ale jako s tím letadlem, my máme ve zvyku kontrolovat místa, která by vás ani nenapadla, způsobem, na který vy možná nemáte ve své brašně náradí.“

Inspektor si ho podezíravě prohlédl, než se podíval na své jízdni policajty. Mávl na ně, ať přistoupí. Všichni se přimkli k Roušce, dva muži po stranách, blondýnka krok nebo dva za nimi. Bishop sledoval příjezdovou cestu a Muloniová asfalt letištní dráhy pro případ, že by došlo k pokusu o osvobození vězeňkyně. Ale nebylo slyšet žádné motory aut, nic, co by narušovalo uklidňující monotónní řev turbin.

Když docházeli k tryskovému letadlu, Bishop si všiml, že Rouška střelila pohledem směrem k maskovaným mužům. Byla to první příležitost, kdy je mohla vidět. Pokračovala dál bez zastávky a oni ji sledovali do terminálu pro charterové lety.

Bishopa zamrazilo. Za devatenáct let v Úřadu se bývalý operativce naučil důvěřovat své intuici až na hranici posedlosti.

Ona ví, kdo jsou, kdo byli, pomyslel si. Nebude se s nimi chtít vrátit do Bagdádu. Každý vězeň by raději zemřel. Hráli tu nebezpečnou hru, ale pokud to vyjde, bude zisk opravdu velký.

Terminál byla betonová stavba připomínající kasárna, s malou, prakticky zařízenou čekárnou a chodbou táhnoucí se dozadu kolem nyní neobsazeného recepčního pultu. Když sem ráno přiletěla, vyhlédla si Muloniová jako vězeňskou celu malou úschovnu na konci chodby. Teď k ní nasměřovala i ostatní. Javert vstoupil do chodby jako první, následován jízdni policiisty a Rouškou. Pak šli muži v černém z gulfstreamu a průvod uzavírali Bishop a Muloniová. Ta za sebou zavřela dveře a zamkla je.

„To se mu nebude líbit,“ podotkla, když se loudali za ostatními.

„Já vím. Ale co s tím nadělá? Bude nám předčítat předpisy? Budeme hotoví, ještě než to začne vysvětlovat svému velícímu.“

„Pořád může nechat zavřít věž,“ konstatovala Muloniová. „Rouška musí být ve vzduchu dřív, než mu to dojde.“

„Bude,“ slíbil Bishop. „Vzpomínáte si, co udělal Harperův kamarád Ryan Kealey tomu bezpečákovi Spojených národů ve dva tisíce sedmém?“

Zazubila se. „Je to legenda mezi těmi, kdo ví, co se stalo. Prý si spletl radiotelefon se zbraní. Hodil strážného přes celou místnost. A to ani nebyl cílem – tím byl diplomat procházející za ním. Strážný dostal za zásah pochvalu.“

„Klasika,“ utrousil Bishop. „Zařídím, aby se dovnitř dostal jenom Javert a aby to vypadalo, že je to jeho nápad.“

Muloniová se stále usmívala. „Perfektní. Moje starost, jestli to dojde tak daleko.“

Bishop přikývl. Všichni se zastavili přede dveřmi.

„Můžete zůstat na chodbě,“ řekl Bishop a sáhl po klice. „Dáme vám vědět, až budeme připravení k přesunu.“

„Ne,“ ozval se inspektor. „Budeme pozorovat *všechno*, co se tady bude dít.“

„No dobře,“ souhlasil Bishop. Předstíral, že zvažuje své možnosti. „Ale jen vy. Nikdo další. A žádné mluvení. Berte nebo nechte být.“

Javertovy lícní svaly pracovaly. Kývl jednou, prudce.

„Kdo má klíč k poutům?“ zeptal se Bishop.

Cosette vystoupila za Rouškou a rychle od boku zvedla pravou ruku. Klíč visel na pokoveném náramku, který jí obepínal zápěstí.

Bishop natáhl ruku, ale Javert se vsunul mezi ně.

„Já to vezmu,“ prohlásil inspektor.

Žena rozepnula náramek a podala ho Javertovi. Bishop kývl na Muloniovou. Ta vstoupila do místnosti jako první. Javert popadl vězeňkyni za pouta, nacouval dovnitř a Roušku táhl

s sebou. Jako další šli Pákistánci, Bishop jako poslední. Ten za sebou zavřel dveře a zamkl je. Byly to pevné dubové dveře se zámkem a západkou ve výši ramen. Zatímco Javert sledoval Muloniovou, Bishop zasunul západku.

Místnost byla prázdná až na malý karetní stolek u jedné bílé stěny ze škvárobetonových tvárníc. Na stole ležela složená tep-láková souprava, digitální kamera a skalpel. Obklopená svými věznicemi se Rouška na chirurgický nástroj jen na okamžik podívala a začala studovat zbytek místnosti. Bishopa nezvykle zneklidnilo, když na něj znovu upřela pozornost. Muloniová zkoumala místnost osobně a byla si proto jistá, že tam nikdo neschoval žádnou zbraň, ke které by se Rouška mohla dostat. Možná to bylo proto, že se poprvé účastnil takové akce, jež se týkala ženy. Pokud ho znepokojovalo něco konkrétního, tak to nejspíš bylo tohle.

Bishop se díval, jak jeden v černé kombinéze bere ze stolu skalpel. Byl vysoký a rozložitý a v kukle zakrývající obličej mu byly vidět pouze oči. Bishopa ujistili, že prošel rozpoznáváním hlasu stejně jako všichni ostatní. Telefony FBI měly aplikaci i na tohle. Pákistánec se podíval na Bishopa.

„Dejme se do toho,“ řekl Američan.

Muž v kukle dvěma dlouhými kroky přešel k vězeňkyni, zvedl skalpel a švihl s ním do její sukně. Sukně se rozdělila s tlumeným trháním látky a spadla jí ke kotníkům. Objevila se nahá stehna, dosud schovaná pod sukní. Muž zvedl čepel znovu a rozřízl blůzu. Chvilí tam stála, spoutaná, v podprsence, kalhotkách a prostých nízkých teniskách. Další švih ostří rozřízl na polovinu podprsenku, takže zůstala do pasu nahá, a zbytky blůzy jí zplihle visely na pažích a zápěstích nad pouty.

Bishop si nebyl jistý, kdo je víc překvapený, zda vězeňkyně, nebo viditelně zděšený Javert.

Následovalo fotografování. Druhý muž v černém rychle nasnímal obrázky ženy digitálním fotoaparátem. Bishop se přistihl, jak kouká na její opálené, nahé tělo, a provinile zvedl zrak. Když to udělal, zjistil, že ona zírá na něj, probodávala ho

tmavýma, zářícíma očima stejně jako tam venku. V jejím výrazu nebyly žádné rozpaky nebo podřízenost, nic, co by naznačovalo, že je zastrašená. Jen kypící hněv a pevný pohled.

Bishop odhadl, že přemýšlí. Usilovně.

„K čemu je to nutné?“ dotazoval se nešťastně se mračící Javert.

Bishop byl vděčný za odvedení pozornosti. „Pamatujete si naši dohodu, inspektore? Žádné mluvení.“

„Ano, ale zacházíte příliš daleko,“ namítl Javert.

„Myslíte?“ vložila se do toho Muloniová. „A jak byste ji ry identifikoval, kdybyste našel její rozkouskované tělo na pákistánské ulici?“

Javert slyšitelně sklapl.

„Tak jo, inspektore,“ pokračovala Muloniová. „Potřebujeme ji dostat z těch pout.“

Javert přistoupil blíž. Muž se skalpelem couvl, aby mu udělal místo. Inspektor se sklonil a uvolnil jí pouta na kotnících, pak se narovnal, zasunul klíč do zámku pout na zápěstích a otočil ho do tří čtvrtin. Želízka cvakla a otevřela se, zůstala mu volně v ruce. Udělal dva kroky dozadu, pouta držel v obou rukou.

Muž se skalpelem kývl na ostatní. „Zkontrolujte ji. Všude, i uvnitř,“ přikázal arabsky.

Bishop ta slova poznal. Slyšel je už ve více místnostech, než si dokázal vzpomenout. Nebyly to skutečné rozkazy, protože jeho společníci znali postup. Byla určená Roušce, měla zničit její sebeúctu stejně, jako chirurgické ostrí zničilo její šaty. Tato repatriační jednotka výzvedného oddělení pákistánské *Quél Affada* působila čtyřicet měsíců, její příslušníci byli pečlivě vybíraní muži z rozpuštěného *Muchabarátu* Saddáma Husajna. Amnesty International a další organizace na obranu lidských práv trvaly na tom, že příslušníci nechvalně známé tajné policie nejsou ti, kdo by měl rehabilitovat zločinné Pákistánce působící v zahraničí, ale FBI pokračovala se svým plánem. Částečným cílem dohody bylo zabránit Bagdádu v exportu teroristů a kriminálků. Hrozba, že se dostanou do rukou jednotce profe-

sionálních mučitelů, údajně pomáhala odradit podnikatele na černém trhu a omezovala vývoz teroristů.

Maskovaní muži postup znali. Pro Bishopa a Muloniovou to byla nutnost. Pro Javerta to byla nová zkušenost, a když se maskovaní muži přiblížili k Roušce, sklopil zrak.

V té chvíli Rouška zaútočila. Její levá ruka vystřelila k úderu hranou dlaně. Narazila na Javertovu bradu, až mu zuby cvakly do jazyka. Krev mu crčela z koutků úst, když klopýtl dozadu a upustil pouta. Rouška zůstala v pohybu. Nejblíže Pákistánec se pohnul dopředu, ale ona ho obešla a šla po muži se skalpelem. Pravou rukou vytvořila tygří spár a hrábla mu vodorovně přes oči. Zařval, dočasně oslepený. Když k ní agentka Muloniová nakročila, Rouška už se otáčela a zasáhla ji do břicha perfektně provedeným kopem vzad. Sáhla po skalpelu v ruce oslepeného muže.

Na dveře bušily pěsti.

„Inspektore? Je všechno v pořádku?“

Cosettin křik zůstal bez odpovědi. Bishop a další muži spěchali vytvořit pevný kruh kolem vězeňkyně. Ta je ignorovala a dál se rvala s Pákistáncem o skalpel. Popadla ho za zápěstí a snažila se mu vykrotit nástroj z ruky. Než mu ho mohla úspěšně vykrotit hmatem *kote gaeši*, chytil ji Bishop zezadu, strhl ji, povalil a zalehl. Oba skončili na břiše. Díky své váze vražedkyni bez problémů přitlačil, ale ona se nepoddávala a dívoce se na podlaze zmítala, mlátila pažemi a nohama, cenila zuby, pokoušela se otočit a kousnout ho do ruky, jak jí tiskl ramena k podlaze.

„Podejte někdo ta zatracená pouta!“ zařval Bishop.

Muloniová se vzpamatovávala z kopance a všimla si pout na zemi. Chňapla po želízkách na ruce. Klíč byl stále v zámku, když zápasila s Rouškou, aby dostala jedno její zápěstí do železného kruhu a zacvakla ho. Bishop se kousek posunul, aby se Muloniová dostala k ženině druhé paži. Po zuřivém zápase měla konečně paže opět znehybněné. Těžce dýchající Bishop se posadil, pořád na jejích zádech. Mezitím jeden z Pákistánců našel pouta

na nohy a zapracoval na jejich nasazení. Muloniová přitom držela Roušce nohy.

Bylo nás pět, pomyslel si Bishop. Bylo nás zapotřebí pět, abychom ji zvládli.

Cosette pořád bušila na dveře. Muloniová je otevřela. Opo-
vržlivě vystrčila zkrvaveného Javerta ven, zase dveře zavřela
a zamkla. Chtěl vidět výslech a taky ho viděl. Co propásl, pro-
tože o to nestál, bylo, když začali lámat velmi důležitého vězně,
jenž zabíjel významné energetické činitele a politiky po celém
světě, ale brzy bude požádán, aby zabíjel íránské politiky a syny
ropných šejků. Rvacka ukázala, že pokud jde o ni, měla FBI
pravdu: bude opravdu dobrým přínosem. Brzo ji předají do
očistce obývaného podobně odpudivými duchy jako ona. Bude
zavřená, vyslychaná, a pokud odmítne pracovat pro ty hodné
místo Íránců a ropných šejků, kteří ji vycvičili a platili, bude
odstraněna.

Avšak Bishop si nemyslel, že k tomu dojde. Žádná lidská
bytost, která pracuje výhradně jako žoldák, by nevydržela to,
co ji čekalo, když bylo možno prostě změnit strany. A pořád
měli v rukávu ještě jednu kartu.

Bishop stále ještě klečel na Roušce, když si Muloniová dřepła
vedle nich a naklonila se blíž k Pákistánce.

„Mám pro tebe jistou informaci,“ zavrčela.

Rouška se na ni pokusila plivnout a Muloniová ji praštila do
nosu. Ozvalo se hlasité, ošklivé křupnutí.

„Budeš to chtít slyšet,“ ubezpečila ji Muloniová.

„Dozach!“ zařvala.

„Džannat!“ zasyčela Muloniová v odpověď se zlomyslným
úsměvem.

To, že na ni promluvila v urdu, upoutalo Rouščinu pozor-
nost. Bishop cítil, jak se trochu uvolnila.

„Budeš chtít vědět, proč jsme tě sem přivedli,“ pokračovala
Muloniová anglicky. „Týká se to tvé dcery Kamily.“

Roušce vyprchal z očí oheň. Bylo to poprvé, co Bishop viděl,
že ji něco zasáhlo.

„Co je s ní?“ dožadovala se vražedkyně anglicky s lehkým přízvukem. „Co jste jí udělali?“

„Co jste udělala, *madam*,“ opravila ji Muloniová.

Rouška na ni zírala. Neplivla. Nevzpírala se. Začínala chápat. Američanka jí neřekne nic a znovu ji neuhodí, pokud udělá, co se jí řekne.

„Co jste udělala, *madam*?“ zeptala se tedy.

„Zatím nic,“ odpověděla Muloniová. „Ale víme, kde je. Sledujeme ji.“

„Nikdo to neví,“ mumlala Rouška.

„Akila ano,“ podotkla Muloniová.

To jméno vysálo Roušce z obličeje všechnu barvu.

„Jestli chceš, aby byla v bezpečí, uděláš všechno, co se ti řekne, počínaje od této chvíle,“ sdělila jí Muloniová. „Vrátíš se do Pákistánu, kde těmhle hochům řekneš všechno, co víš. Jména, kontakty, bezpečné domy, všechno. Výslech budou nahrávat a kopie jde nám. Pokud se nám bude líbit to, co uslyšíme, Kamila bude v pořádku.“

Rouška se nepohnula. Jessica Muloniová pomalu vstala. Smetla rukou oranžový oblek poskládaný na stole. Úbor dopadl na podlahu vedle Roušky.

„Pomozte jí vstát,“ nakázala Pákistáncům.

Zvedli ji. Stála nejistě, krev jí crčela z nosu.

„Zapomeňte na prohledávání tělesných dutin. Pomozte jí se obléct, hned.“

Vedoucí skupiny, ten, jenž držel skalpel, překládal ostatním. Bishop vstal a dali se do práce. Muloniová zřejmě spěchala, snažila se dostat tryskáč co nejrychleji do vzduchu, než se do toho připlou Cosette nebo Valjean.

„Chcete něco dodat?“ zeptala se Muloniová Bishopa.

„Ne, nic,“ odpověděl.

Nemělo smysl jí vykládat, že je to svinská záležitost. Oni to věděli, Pákistánci to věděli a teď už to věděla i malá skupinka jízdních policistů.

Tým doprovodil vězně zpátky chodbou. Když dorazili na

letištní plochu, byli Javert, Cosette a mercedes pryč. Valjean působil otřeseným dojmem. Řekl Bishopovi, že ostatní odjeli do nemocnice. Vedle něho ležel na asfaltu zakrvácený kapelník.

„Tyto osoby mají povolení odletět bez našeho doprovodu,“ řekl jízdni policista o Pákistáncích a jejich vězni.

„Rozumím,“ odpověděl Bishop věcně, jako by šlo o taktické rozhodnutí a nikoliv o důsledek toho, že si vedoucí týmu skoro ukousl jazyk.

„Mám s vámi zůstat až do vašeho odletu,“ dodal Valjean.

„Samozřejmě,“ souhlasil Bishop. Podíval se na hodinky. „Nám to letí až za devadesát minut. Můžeme vám koupit kávu?“

„Pokud najdeme otevřený bar, dal bych přednost skotské,“ přiznal Kanadán.

„To zní dobře,“ odpověděl Bishop.

Během pěti minut je Bishop vzal k budově terminálu. Gulfstream IV, s Rouškou a Pákistánci na palubě, byl v řadě letadel řadících se na start na druhém místě. Bishop se trochu uvolnil. Muloniová byla klidná.

„Nevěděl jsem, že mluvíte urdsky,“ přiznal se Bishop.

„Ženy, které pracují pro Firmu, potřebují nějakou výhodu,“ vysvětlovala mu Muloniová. „Perština a urdština byly ty moje.“

„Působivé. Co jste jí řekla?“

„Začala mi nadávat. Dostala se jen k peklu. Pravděpodobně mě tam chtěla poslat. Řekla jsem ‚nebe‘. Pád jí naznačil, že to je jediné místo, kam půjdu – na rozdíl od ní.“

„Blbost. To dokážete jenom skloňováním?“

„Jazyk toho umí spoustu,“ odpověděla. „Jazyky byly moje specializace. V semitském světě zjistíte, že hodně z jazyka jsou jen narážky a kontranářky, které se stále přebíjejí. ‚Váš otec sklízí melouny‘, ‚vaše matka *líže* melouny‘, ‚vaše sestra *má* melouny. Něco na ten způsob.“

„Jen hádám trochu tvrdší,“ poznamenal Bishop.

„Ano.“ Usmívala se. „Rodina mého otce má marocké předky. Byli to muslimští obchodníci. Velmi výřeční.“

„To máte jako s mými irskými a italskými předky,“ připouštěl Bishop.

„Jsme si podobnější, než jsme ochotní si připustit,“ prohodila Muloniová. „Proto je tak zlé, že se mezi sebou vraždíme.“

Bishop potřásl hlavou. „To se zřejmě, stane, když vám dojdou urážky.“

„Polibte si,“ pravila s mrknutím.

Měla pravdu. V tvarosloví je vše.

Muž sundal černou masku několik minut po tom, co gulfstream odstartoval. Rukou v rukavici si prohrábl husté plavé vlasy. Byl to běloch s mohutným tělem amerického hráče fotbalu.

Určitě to nebyl Pákistánec.

„To bylo o hlup,“ a mrkáním se snažil dostat pot ze světle modrých očí. „Myslel jsem, že je budeme muset sejmout.“

Muž sedící přes uličku si strhl svou kuklu. Byl to Afroameričan, tak třicátník. Sundal si rukavice a hodil je spolu s kuklou na stůl před sebou. Ani on nebyl Pákistánec.

„To by mi neleželo ani v patě,“ řekl. „Javert, Valjean. Co byli zač? Fanatičtí knihovníci?“

Mezi muži vypukl bouřlivý smích. Na druhé straně stolu byla další dvě hluboká luxusní sedadla. Třetí muž si sedl do toho u uličky. Jejich vězeňkyně se posadila k okénku. Její olivová pleť byla v zapadajícím slunci narudlá. Přivřenýma očima pozorovala posledního muže, když si sundal masku. Měl rysy Asiata, pravděpodobně to byl Havajec.

„Důležitý je akorát to, že to zafungovalo,“ prohlásil první muž. Modré oči upřel na Jasmínu. „Nevypadáte překvapeně, malá dámo.“

Jasmína se neobtěžovala s vysvětlováním. Nechtěla pouštět informace, které by těmto mužům nebo těm, kdo je řídí, mohly v budoucnu pomoci. Jejich přízvuk byl dobrý, ale ona od začátku pochybovala, že některý z nich je Pákistánec. Ani oni, ani kabina letadla nebyla cítit po cigaretách. Ještě nikdy nepotkala

pákistánského agenta, který by nekouřil. Taky si všimla boulí, které jim na kalhotách dělaly peněženky. Pro Pákistánce bylo typické, že nosili po kapsách jen složené bankovky. Taky nemívali v oblibě kreditky. Tohle byli žoldáci. Pracovali pro nejvyšší nabídku.

„Má dobrý pokerový obličej, to se jí musí nechat,“ podotkl Afroameričan.

„Ale je to fešanda,“ poznamenal další.

„Jo, to je taky všechno,“ varoval ho Afroameričan.

„Já vím, jen tak vedu řeči.“

Jasmína byla náhle unavená tím žertováním ze školní šatny. Slychala ho jako mladé děvče v kasárnách vzdálených celý svět a jedno desetiletí a nelišil se ani vzhled, ani řeči. Bylo to žalostné.

„O co jde?“ zeptala se. Nemyslela, že jí toho řeknou moc. Jenže jakákoliv informace bude víc, než co měla nyní.

„Je to klasická situace dobrá zpráva – špatná zpráva,“ promluvil muž vedle ní. „Rozumíte tomu výrazu?“

Přikývla.

„Dobrá zpráva je, jak jste možná už pochopila, že vás nevezeme do Islámábadu.“

„Kam tedy?“

„To je tajné, obávám se. Ale to je taky dobrá zpráva. Nebudete tady trčet po zbytek dne. Máme dole auta –“

„Dvě hodiny nebo méně,“ pronesla. „Hádala bych v New Yorku.“

Muži ztichli. Asiat potvrdil její odhad pohledem plným obdivu.

„Proč myslíte?“ zeptal se.

„To je tajné, obávám se,“ odpověděla.

Tryskové letadlo jako toto má strop 13 000 metrů. Oni přešli do horizontálního letu kolem 2 000 metrů. Což naznačovalo velmi krátký let. V nějakém kanadském městě nebude nic, co nemůže poskytnout Quebec, takže odhadla, že směřují do Ameriky. Tam dával v dvouhodinovém doletu smysl pouze New York.

„Co vy jste vlastně zač?“ zajímala se.

„Litujeme. To je taky jen pro zasvěcené,“ odtušil Asiat.

„Máte opravdu mou dceru?“

„Máme,“ ujistil ji Asiat. „Potřebovali jsme nějak upoutat vaši pozornost.“

„Kvůli čemu?“

„To je ta špatná zpráva,“ řekl, aniž by to dál rozváděl.

Chtěla se zeptat na Kamilu, jak se má, kdy ji může vidět nebo dokonce s ní mluvit, ale pochybovala, že jí cokoliv řeknou. Informace znamenaly moc a řeč jejich těl jí prozradila, že po jejím malém vystoupení jsou ve střehu. To bylo přesně to, co si přála. Bránící se muž se dal snadněji vyprovokovat.

Prohlížela si Afroameričana. „Jaké je vaše krycí jméno?“ zeptala se.

Ten se ušklíbl.

„Doktor Federál? Pan FBI?“

Muž se nasupil a náhle se předklonil, jako by ji chtěl uhodit. Asiat zvedl ruku dlaní dopředu. Ten druhý zaváhal, pak dosedl zpátky do křesla.

Vůdce se otočil k ní. „Nemluvte.“

„Proč?“ zeptala se.

„Protože je nechám, aby vaší dceři uřízli prst a ukázali vám to v přímém přenosu,“ odpověděl a ukázal jí telefon.

Byl to Tac-Sat Elite. Měla pravdu. Byl od FBI.

„Nechte mě s ní promluvit,“ zaprosila naléhavě – ne proto, že by čekala, že jí vyhoví, ale proto, že se jemu vrátí pocit, že to má pod kontrolou, když ho ona o něco požádá.

„Možná... když nám dokážete, že se umíte chovat,“ zabručel, když schovával telefon zpátky do bundy.

S předstíranou poslušností si poposedla dozadu. Ruce měla pořád spoutané za zády a musela se otočit k oknu a ruce držet co nejvíc vpravo, aby si mohla pohodlně sednout. I to bylo nicméně bolestivé. V terminálu s ní nezacházeli právě ohleduplně, zejména ti dva agenti, kteří byli odmaskovaní. Natáhla si všechny svaly na zádech a ramenou, jak se pokoušela uniknout.

Uvažovala o tom, co jí čeká. Nebylo pravděpodobné, že by chtěli, aby se vrátila do Pákistánu, splynula s prostředím a začala vraždit radikální živly. To by všechno vyžadovalo správnou cenu a osvobození její dcery. To by těžko byly pro žoldáka „špatné zprávy“.

Ne. Scénář mířil k sebevražedné misi, i když i tady viděla potíže. Proč se obtěžovat s únosem zkušeného vraha a pak ho promrhat na úkolu, k jehož splnění se dal donutit kdokoliv, kdo měl rodinu? Protože je žena? To nedávalo smysl. Každá kurva se dala uplatit, aby se dostala do blízkosti kohokoliv z mocných. Každá kurva s děckem se dala donutit, aby ho zabila.

A co ti dva další Američané na letišti? Jasmína si nemyslela, že znali totožnost těchto tří mužů. Chovali se, jako by ti tři patřili k pákistánské bezpečnosti. Afroameričan měl pravdu: Kanada nebyli dost rafinovaní, aby byl nutný tak složitý podvod. Její únos byl tajná operace uvnitř FBI, o které ostatní agenti neměli tušení.

Jediné, co věděla s jistotou, že nebude trvat dlouho a získá odpovědi. A vzhledem k tomu, že mají pořád její dceru, nebudou se jí pravděpodobně líbit.

2

BALTIMORE, MARYLAND

Allison Dearbornová hleděla fascinovaně na medúzu, která se pomalu snášela ve velké nádrži akvária. Právě vykládala Ryanu Kealeymu, jak miluje barvy medúz, a on jí odpověděl, že to chápe. Pak se najednou otočil k zaoblenému sklu akvarijské nádrže zády.

„Jseš v pořádku?“ zeptala se, upírajíc na něj modré oči.

Přikývl. Nepřesvědčil ji.

„Na co myslíš?“ vyzvíдалa.

„Na nic, jen tak –“

„Ryane? Nesnaž se mě oblafnout.“

Samolibě se usmál. „O to nejde... Nevím, jak ti to vysvětlit. Možná to bude znít trochu šíleně.“

Allison pokrčila rameny. „Jsem psychoterapeutka. Bez šílenství bych byla nezaměstnaná.“

Usmál se ještě víc, ale mlčel.

„Do Juliiny večere v Kongresovém centru máme ještě hodinu.“ Zavěsila se do něj. „No tak. Zkus to. Chci to vědět.“

Poplácal ji po ruce a ohlédl se na nádrž. Allison chvilku obdivovala tohoto muže, který byl nejen dobrým přítelem, ale také vzorným pacientem. Byl štíhlý, středně vysoký, s tmavými vlasy sahajícími skoro až po límec; na recepci si oblékl golfové tričko barvy karibské modři, tmavomodré kalhoty Dockers a mokasíny. Vypadal dobře a taky zdravě, odpočinutě. Byl na

tom určitě lépe, než když se poprvé setkali. Ještě je čeká dlouhá cesta, ale dělal pokroky.

Medúza se nyní jen volně vznášela, téměř se nepohybovala, jen zvon se jí roztahoval a smršťoval při pomalém, pravidelném pulzování.

„Medúza teď možná odpočívá anebo právě loví svou kořist,“ uvažoval Kealey. „Nepoznáš, co z toho dělá, když se na ni budeš jen dívat.“

„Fascinující a odvádí to pozornost. Co to má společného s –“
„Strpení.“

„No dobře. Jak to víš?“

Zvedl brožuru, kterou sebral u vchodu z mola č. 4. „Četl jsem si v tom, zatímco jsi telefonovala. Popisuje se tu její obranný mechanismus, například jedovatá chapadla. Nečeká, až její nepřátelé dospějí. Požírá jejich vajíčka. Je to perfektní biologický stroj. Řekni mi, jak bys vpravila lidskost do něčeho takového?“

„Ani bych to nezkoušela. Není to lidská bytost.“

„Přesně,“ souhlasil. „A stejně je to s některými lidmi. S lidmi, kteří pozorují jiné lidi, vznáší se a zabíjejí pro výdělek – taky to nejsou přesně řečeno lidské bytosti. Uvažoval jsem, jak jim to vštípit nebo, pokud o svou lidskost přišli, jak jim ji vrátit zpátky.“

„Existuje spousta přístupů k rehabilitaci –“

„Na povrchu,“ namítal. „Někoho přizpůsobíš. Opravdu ho změníš?“

„Myslíš vymývání mozků?“

„To je poněkud tvrdší, než jsem měl na mysli,“ poznamenal Kealey. „Při tom toho vyčistíš moc. Myslel jsem spíš, jak včleníš nové myšlenky mezi ty staré a uděláš tak lepšího člověka?“

„To je práce spíše pro kněze než pro cvokaře,“ poznamenala.

„Možná.“ Usmál se. „Říkal jsem, že je to trochu praštěné.“

„Jen ta část, kdy se srovnáváš s medúzou, a to *ty* děláš.“

„Možná,“ připustil.

„Víš, na co myslím *já*? Jak krásně ladí ty oranžové a fialové pásky s mými náramky.“

„Dokonale pochopitelné.“

„Proč? Protože jsou to holčičí věci?“

„Ne,“ odpověděl. „Protože ty nikdy nenosíš zbraň.“

Jeho ruka pořád spočívala na její. S láskou mu ji stiskla. „Uvědomění si sebe sama je úhelným kamenem psychologického uzdravování. Vůbec si nemyslím, že je to šílené.“

Podívala se zpět na akvárium, zachytila svůj odraz ve skle. Vysoká, pružná blondýna, třicátnice, v černých koktejlových šatech bez rukávů a se skládanými záhyby, se zlatými náušnicemi a vintage akrylovými náramky na zápěstích. Dohromady vypadali pěkně, ale to bylo zatím všechno. Potkala se s Kealeyem na party, kterou pořádali Julie a její manžel Jon Harper ve Washingtonu, a vydali se na dlouhou procházku při měsíčku, vinoucí se po georgetownských kočičích hlavách až na Mall a nakonec do jeho hotelu. Jenomže okamžitou vzájemnou náklonnost krotila její neochvějná profesionální etika. Allison, bývalá konzultantka CIA se specializací na psychická traumata, považovala Kealeyho za možného budoucího pacienta, a tak když odešel nahoru, váhavě zůstala ve vstupní hale. Na druhou stranu, Kealey později připouštěl, že nevěděl, co si má myslet, když zůstala dole. Řekl, že je rád, že převzala kontrolu. Jeho historie v oblasti romantických vztahů byla přinejlepším nevyrovnaná a vražedná v tom nejhorším případě, a mohl ji zahnat, než by v ní poznal blízkou a spolehlivou duši.

Allison dál pozorovala medúzu v chladném osvětlení sálu. „Takže vznášet se je bezva, co?“ zeptala se.

Tázavě se na ni podíval.

„Verš z Hendrixovy písničky,“ vysvětlila.

„Chápu. Já jsem spíš na Petera, Paula a Mary.“

„To jsem o tobě nevěděla.“ Usmála se. „Folk?“

„Jablečný koláč a klid, to jsem celý já.“ Kealey mluvil bez sebemenší stopy ironie. „Jsem produktem jejich představ. Nebo přesněji, pokouším se jejich představu *chránit*.“

Allison se na něj mlčky dívala. Poznávala ten tón hlasu, vzdálený pohled. Byl to náznak posttraumatického stresu, který v určitém okamžiku získá mnoho vojáků a všichni operativci

v terénu. Kealey nebyl výjimkou. Po návratu z poslední mise do Dárfúru a Jižní Afriky byl uvolněný a společenský, což nic neznamenalo.

Byl tam vyslán jako součást „mírové mise“ a měl pomáhat při ukončení deset let trvajícího ozbrojeného rozporu mezi eritrejskou vládou a skupinou bývalých povstalců z východního Súdánu, kteří se spojili do Východní fronty. Kealey přesvědčil obě strany, že mírová dohoda je jedinou možností. *Bud' to, nebo se rozpadnete, tak nebo onak.* Naneštěstí dohoda vynechala Svazový spolek východního Súdánu*, zlomek bývalých východosúdánských povstalců, a Kealey se obával možného spojení Hnutí za spravedlnost a rovnost** s FAES, což by jen prodloužilo utrpení a extrémní ekonomický úpadek způsobený neskutečně hloupou „nacionální vizí“. Nemluvě o pokoutním navádění jejich hlavního města Chartúm, jehož jednání vůči africkým núbským spoluobčanům, žijícím v příhraničních oblastech hraničilo s holocaustem.

Ale Amerika už to jednou dokázala, vybalancovala mír, pomyslel si Kealey. Proč ne v Súdánu? Byla naše revoluce, naše vlastní občanská válka tak odlišná? Ano. Protože naši vůdci nebyli šílení. Amerika měla tehdy vzdělané vůdce na obou stranách bitevního pole. A toto nepřekonatelné šílenství je příčinou politického rozkladu. Masakry, před kterými nelze utéct. Úmrtí způsobená šířícími se nakažlivými chorobami. Klíčem k uvolnění jejich starodávných pout a záčátkem moderního pokroku však bude až pochopení, že základní technologii je lidská přirozenost.

Když se rozmístění tisícovky jihoafrických vojáků zpozdilo kvůli komplikované kontrole pasů a víz – což umožnilo milicím Džandžavid přepadnout tucet dalších vesnic a zabít stovky jejich obyvatel – Kealeyho tam přemístili, aby to tam prohlédl, zkontroloval a informoval Washington, jestli jsou v okolí města al-Fašír v severním Dárfúru, kde bylo víc než padesát tisíc ute-

* Federal Alliance of Eastern Sudan, FAES

** Justice and Equality Movement

čenců, dostatečné kapacity uprchlických táborů. Nejdřív se ohlásil u jihoafrických obranných sil*, aby vyhověl jejich nepříjemně přísným předpisům, a pak už mohl z první ruky pozorovat obrovskou nezkušenost SANDF v zacházení s dopady těchto radikálních válek. A dále si uvědomil, že rozhodujícím faktorem pro přežití těchto lidí a jejich země bude zahraniční pomoc. Kromě nedostatku běžných zásob a munice zhoršovala napětí mezi shromažďujícími se spojenci také řada islámských tabu a kritický pohled Jihoafričanů na ženy mezi uprchlíky, což drotilo spojenecké kmeny na ještě roztržitější zlomky.

Kealey ovšem nebyl ochoten sedět na střídačce a dívat se, jak jeho strana, ta rozumná strana, neustále ztrácí lidi i území. Díky svému výcviku mohl udělat mnohem víc, než SANDF vůbec věděla, že by mohla chtít. Během oněch mentálně trýznivých měsíců tam Kealey prováděl speciální operace, které si sám schválil – usazoval chytré lidi za nepřátelské linie, aby předávali důležité informace zpět *hodným hochům*, neboli *vriende* (afrikánsky: přítel), jak bylo nutné vysvětlit místním – tyto informace využil a osobně vyslal menší skupiny vojáků k dříve neobjeveným hromadným hrobům, v nichž po té řezničině leželo skoro pět tisíc Afričanů v různých stadiích rozkladu.

Navzdory opakovanému prohlášení vůdce Džandžavídu Músy Hilála a prezidenta Umara al-Bašíra, že smrt je prostě důsledek války, *genocida* byla pořád jediné použitelné slovo. Ani větrem unášený písek nemohl zakrýt zápach vrahů. Kealey si jenom přál, aby mohl sledovat stopy až k prahům těch maniaků, vykopnout jim dveře a udělat totéž jejich varlatům. *Pokud vůbec nějaká mají.*

Taková intenzivní touha napravit příšerné špatnosti neustupovala snadno, ne bez pomoci. Nechat tomu „čas“ nevede k oslabení válečnickova pevného přesvědčení. Naopak, jenom nabobtná jako pohozené tělo. Některé obrázky, některé zápačky, některé pudry neodcházejí tak snadno. Pokud vůbec někdy.

* South African National Defence Force, SANDF

Po návratu domů si minulou zimu pronajal domek v Jesmondu a začal opět uvažovat o učitelování; chtěl si dát přestávku v ozbrojených konfliktech. Na předávání důležitých informací něco je, a on to měl rád. Kromě toho, že tak mohl odvětrat část bolestně narůstající moudrosti, se mu líbilo, jak lidé, zvláště studenti, reagovali, když se jejich mysl otevířela novým směrům uvažování. Rád sledoval, jak pokračují, rostou, *rostou a posilují* jako přísavník, urputně šplhající po stěnách jeho pronajatého obydlí.

A jednání s lidmi, které neznal, pro něj bylo trvalou výzvou. Lidé vždycky kladli otázky a nutili ho měnit lehce házené reakce na smysluplné odpovědi. V posluchárně se, navzdory svým soucitným mandlovým očím, nemohl omezit jen na pozorování. Musel studenty inspirovat, postrkovat je, nutit je pochopit i myšlenky mimo ty jejich, získané výchovou. A studenti často po svých učitelích požadovali to, co nemohli získat od rodičů. Potřebovali odborníka, někoho, kdo má odpovědi anebo ví, jak a kde je lze rychle získat. Někoho, kdo dokáže všechny ty bezvýrazné obličejy rozlišit, a přitom je přivést ke společné práci bez ohledu na to, o jaký předmět jde, bez ohledu na to, jaké je zadání. *Bez ohledu na to, co je to za misi.*

Na učitele rozhodně působil soustředěný tlak, a po dlouhých úvahách si Kealey nebyl jistý, jestli je na takovýto tlak připravený. Po léta stavěl lidi celého světa na první místo a nedomníval se, že se dokáže dalších 180 dní školního roku tvářit, že to není důležité. Alespoň ne tak věrohodně, jak by studenti opravdu potrebovali. Místo toho si zapsal několik přednášek pro hostující učitele na globální témata na Virginské univerzitě. Tam také potkal Allisonina devatenáctiletého synovce Colina, který náhodou na univerzitu chodil.

Kealey se přizpůsoboval lépe než většina agentů, ale přicházely chvíle, kdy mu smrti, které způsobil a rizika, která podstoupil, sevřely duši. Jednou si řekl: „Můj život je jako ten starý vtíp o tom číšníkovi v restauraci ve Vera Cruz, který jednou nese hamburger z matadora a pravidelnému zákazníkovi se omlouvá slovy: „Někdy holt vyhraje bejk.““

Ze vzpomínky na Colina se stal projev souběhu myšlenek. Allison sáhla do malé kožené kabelky, kterou měla pod paží, a vytáhla mobil.

„Vydrž vteřinu,“ požádala ho. „Chci zjistit, jak se vede Colinovi.“

„Nemluvila jsi s ním před půl hodinou?“

„Ano, ale chci zkontrolovat jeho příspěvky.“

„On bloguje?“

„Bloguje? Ty jsi úžasný,“ prohlásila a projížděla frontu aktualizací. „Tweetuje z Kongresového centra pro svůj studentský časopis. Říká se tomu ‚všudypřítomná žurnalistika‘.“

„Chápu. A jak se to odlišuje od normálního zpravodajství?“

„Může to provozovat kdokoliv.“

„Takže rozdíl je v tom, že je to pro amatéry.“

„To je drsné.“

„Vůbec ne,“ oponoval Kealey. „Kde je redaktor, zkušené oči?“

„Je to pro veřejnost, Ryane. Celý přístup se demokratizoval.“

„Zlevnil – bez urážky Colina.“

„Mýlíš se,“ tvrdila přesvědčeně. „Dobrý novinář má opakované návštěvy. Špatný skončí na Facebooku. A těm nejhorším nezbývá než *komentovat* to, co skončilo na Facebooku.“

„To není fér,“ bránil se Kealey. „Ztratil jsem se u opakovaných návštěv.“

„Je to stejné, jako když se ve válce proti teroru využívají civilisté, dávají pozor, jestli se neděje něco neobvyklého. Copak právě takhle neprovádíme nábor v Afghánistánu, Iráku? Hledáme lidi s talentem pro pozorování, kteří dokážou splynout s davem a sbírat obrázky pomocí mobilů.“

„To jsem rád, že jsem v důchodu,“ zakroutil hlavou.

„Proč? Technologie tě neděsí. Používal jsi přenosné satelitní telefony –“

„Nejde o technologie, tohle je omezování soukromí. Exponenciálně narůstající šum. Který špion by tohle vítal?“

Allison se usmála na něco, co si přečetla na svém displeji.

Začala ťukat vlastní slova. „Omlouvám se. I když mě tvůj monolog ‚jací jsme my chudáci‘ baví, musím odpovědět na Colův poslední tweet.“

„Své jsem si řekl,“ prohlásil přesvědčeně.

„To, co říkáš, je mimo...“ mluvila a pomalu vyťukávala text palci, jen se jednou nebo dvakrát zastavila, aby zkontrolovala pravopis, než vrátila telefon do kabelky. „Hotovo.“

„Jaké jsou zprávy z fronty?“

„Červený koberec už obklopili paparazzi a je připraven na příjezd smetánky.“

Kealey se podíval na hodinky. „Je tři čtvrtě na čtyři,“ řekl. „Proč pomalu nedojít zpátky k autu, nevyzvednout si mé sportovní sako a tvoje vysoké podpatky a nepokračovat do centra?“

„Zní to dobře.“ Zavěsila se do něj, a než odešli, naposled se podívala na medúzu v nádrži. Ta se převalovala v nějakém vnitřním vodním proudu, pohupovala se a pak narazila do jiné medúzy, než po spirále zmizela. Byl to krásný, funkční život.

Ale prázdný, pomyslela si. Lze je shrnout v brožuru. Nebyly v rozporu, jako třeba Ryan Kealey, který toužil po míru, ale chybělo mu vzrušení z lovu, když tu tak počestně kráčel po jejím boku, přesto starostlivý a roztoužený.

Přivinula se k němu trochu pevněji, hýčkala prodlužující se kontakt a tiše děkovala bohu za to dobré, co přichází s tím zlým. Život sice nebyl snadnější, ale mohli se tak skutečně *držet* jeden druhého.

A odejít od akvária.

K pokoji č. 306 v baltimorském Hiltonu přicházela drobná žena s krátkými tmavými vlasy a šikmýma očima. Na klíce visela tabulka NERUŠIT. Tu ignorovala, svou klíčovou kartou projela štěrbinu u dveří a vstoupila do velkého, moderně zařízeného pokoje s panoramatickým výhledem na městský Vnitřní přístav. Samotný přístav ušel dlouhou cestu od daňovými poplatníky zaplacené obnovy z počátku osmdesátých let. Podobně jako na Times Square, i tady byli narkomani a prostitutky

„přemístění“ nebo zatčení a jejich ušpiněné stříkačky a kondomy, zachycené na mřížkách kanálů, byly uklizené. Skladiště, doupata narkomanů, hnijící ropné tankery a neudržované psí závodní dráhy nahradila nákupní střediska, dobré restaurace, prvotřídní akvárium a Kongresové centrum. Tato zlepšení přilákala další podniky zpět do najednou slušného prostředí, přitáhla turisty a rodiny zpět do historické maríny a blíž k věhlasné „hvězdami poseté“ pevnosti McHenry. A částečně také díky místnímu hrdinovi, baseballovému hráči Calu Ripkenovi jr. a jeho rekordu, kdy odehrál více než 2 000 po sobě následujících her a rychle se dotahoval na držitele absolutního rekordu Lou Gehriga s jeho 2 130 hrami – Baltimore Orioles získali počátkem devadesátých let nový cihlový stadion Camden Yards, čímž byla téměř dokončená plastická operace kdysi chátrajícího města, jeho přechod do konce dvacátého století.

Ale na rozdíl od přestavby centra se nějak nedařilo zakrýt stinnou historii Baltimoru, bez ohledu na množství zábavy a veřejných akcí. Její připomínky zaznívaly ze stále zanedbaných konzerváren lemujících břeh. Rok za rokem tady zpracování a vývoz cukrové třtiny a ústřic, měnících se na perleť, doprovázelo utrpení nadaných, špatně placených žen, které potřebovaly každé penny na jídlo, a zručných otroků toužících po svobodě, jak se vykládá návštěvníkům Průmyslového muzea.

Když se za ní dveře s kliknutím zavřely, odložila žena kartu, došla k prádelníku a vytáhla druhou zásuvku odspodu. Z ní vyndala černou fotografickou brašnu, vzala ji za popruh a hodila si ji přes rameno. Se svým objemným obsahem vážila brašna něco mezi dvěma a půl a třemi kily, což bylo dost, ale nebyla tak těžká, aby její nošení bylo namáhavé.

Žena na sobě měla blůzu bez rukávů barvy šampaňského a černé capri kalhoty s obrázkem damažské růže na vnější straně pravého stehna a v pravém uchu měla bezdrátové sluchátko. Také měla natažené módní rukavice po loket. Říkala si, že při takové práci má žena dvě výhody: může se dostat do blízkosti vlivných mužů a je snadné nezanepat otisky prstů.

Při takové práci, pomyslela si jednadvacetiletá Jasna Osmanová s hořkostí.

Před třemi lety trénovala nadějná gymnastka na singapurskou olympiádu mládeže. Přála si pouze, aby mohla sebe vyjádřit pohybem, těšit se ze své svobody. Pak byl její nejstarší bratr Jusuf, novinář, zatčen za to, čemu vládnoucí Strana lidové akce říkala radikální aktivity, a odsouzen na třicet let do vězení. Z vězeňské cely jí naznačil, že by mu mohla pomoci, kdyby navštívila schůzi *Jamaah Ansharut Taubid* v místní mešitě. I když se musela podle přísné tradice modlit odděleně od mužů, náboženští instruktoři hnutí ji uvítali jako dceru islámu. Vysvětlili jí lži a podvody jejich vůdců a nenávislný imperialismus jejich pánů, Spojených států.

O sedm měsíců později byla zatčena při zátahu v táboře *JAT* v Aceh v Indonésii a obviněna z toho, že převáží ilegální fondy. Ti, kdo ji zadrželi, byli američtí agenti a ona si živě vybavovala to příšerné místo v Jakartě, kam ji přivedli, kde ji CIA mučila dušením a *BIN*, obávaná státní *Badan Intelijen Negara*, páchala brutální sodomie. Před zatčením bylo jejím jediným cílem svržení vládnoucí strany a osvobození bratra. Nyní si přála džihád proti všem utlačovatelům muslimského lidu.

Věznění a omezování pro ni byly nepřijatelné. Vydržela několik opakovaných útoků *BIN* v cele, než zjistila, kde mají klíče k poutům na desce používané při vodním mučení, a pak je ukradla. Poté co ji málem utopili, ji Američané nechali být – a ona utekla, využila svou pružnost, aby se ukryla, načež se chytila spodku těžko popsateľného průzkumného vozidla, kterým ji hledali. Vrátila se do mešity, zaslíbila se džihádu a vůdce *JAT* al Su'ál jí přidělil k *Alefu*, skupině, jež měla za úkol přinést krveprolití na americkou půdu.

Dnes to provede na počest všech, kteří jí pomáhali na její cestě – a jejímu bratrovi, který se pořád trápil v tom špinavém vězení.

Než opustila pokoj, zasunula dva prsty do přední kapsičky u kalhot a vylovila kuličku z červeného skla. Chvilku ji držela

a kochala se jejím hladkým, chladným povrchem a podivným srdcem, které jako by tlouklo uvnitř. Opanoval ji pocit pohody a ona ji váhavě vložila do zásuvky. Šuple zavřela, upravila si brašnu, aby jí seděla pohodlně na rameni, a sklonila hlavu.

Ó Alláhu, proniknu mezi nepřátele a budu je zabíjet beze strachu ze smrti.

Jasna Osmanová opustila pokoj a sešla po schodech dolů. Brzy nato vystoupil z výtahu mladý muž. Oblečené měl sako barvy námořnické modři a tmavé kalhoty. Použil svou kartu a vešel do místnosti. Ze šuplíku si vyzvedl určenou zásilku.

Krátce po páté do zásuvky vložil svou barevnou kuličku a odešel.

Rozkaz zaútočit přijde do sluchátek přesně třináct minut poté.

Colin Dearborn se mračil, když se zařadil na konec fronty před rychlým občerstvením v zadní části Kongresového centra. Skoro patnáct babek za hotdog s čili – jako příloha hranolky nebo smažené brambůrky anebo papírový kelímek zelného salátu – a kola, to už byly prkotiny. Neuspořádaný dav zákazníků, kteří se věnovali víc svým mobilům než jídelníčku s cenami, a obsluha z doby kamenné také nepomáhaly.

S vyhlídkou, že bude muset nějakou dobu protrpět, vytáhl Colin z kapsy u kalhot chytrý telefon, aby odtweetoval svou nespokojenost. Jakožto přispívající redaktor do *Cavalieru*, studentského časopisu Virginské univerzity, byl nadšeným zastáncem plné integrace moderních médií do podoby časopisu. Nepatřil sice k tvrdému jádru pošuků, kteří trvají na tom, že tištěné noviny jsou mrtvé, stávaly se ale jasně nejpomaleji rostoucím segmentem širšího informačního trhu.

Otevřel svou twitterovou aplikaci a chvilku uvažoval. Palcem a ukazováčkem si přitom hladil vousy na bradě. Dostat zprávu do 140 znaků nebo méně bylo příjemnou výzvou. Jistým způsobem to bylo jako skládat haiku. Muselo vám to myslet jasně a stručně.

Jeho prsty se rychle přehnalý po dotykové klávesnici, když psal: **#Prodej jídla//Skvělá kariéra. Hledáme #PRÁCE//. #Dostupné//požadujeme hotdogy. Nízké ceny, sím.**

Když skončil s nejnovějšími informacemi, sjel dolů, aby zkontroloval odpovědi na své dřívější tweety, a usmál se, když uviděl, co mu před minutou našukala teta: **Jdu z akvária s RK. Nesu ti burger z medúzy. Salát, rajče, hranolky. Nakládaná chapadla. Žahavky před jídlem vyndat.**

Colin uvažoval, že jí zavolá postaru a poprosí ji, aby s sebou vzala něco k jídlu, ale došel k závěru, že by se s ní mohl minout. Ztlumil hlasitost svého telefonu, aby nerušil uprostřed pohovorů, které dělal s firemními náboráři a potenciálními zaměstnanci, což všechno použije pro svůj článek do školního časopisu.

Zavřel aplikaci a telefon vrátil do kapsy. Všiml si, že zatímco tam stál a tweetoval, fronta před ním se zkrátila. Stejně to ale zabralo deset minut, než se dostal k pokladně, a pět dalších, než mu někdo naskládal jeho objednávku do jedné z těch kartonových krabic, které připomínaly přepravky na vajčka.

Colin se uvolnil z převalujícího se davu zákazníků a rozhlédl se po volných stolech. Jeden uviděl vlevo a spěchal k němu, přičemž podnos nesl před sebou. Přímo mezi ním a vyhlédnutým stolem stála žena v těsné, světle hnědé blůze, volných capri kalhotách a s velkou nacpanou taškou, jakou nosí fotografové, přes rameno. Všiml si jí částečně proto, že byla velmi přitažlivá, a také proto, že byla podivně netečná k okolnímu ruchu – ani náborářka, ani zájemkyně o zaměstnání.

Reportérka?

Tlačil se kolem ní, když se prudce otočila a uhodila ho taškou do lokte tak tvrdě, že se mu převrátil kelímek s kolou. Okamžitě se zastavil a snažil se ho zachytit jednou rukou, ale bylo pozdě. Rozlila se po všem, co bylo na podnosu, a jeho čili hotdog a hranolky skončily v jedné pěnící louži koly.

Rozzlobeně se na ni podíval. Vůbec si jejich srážky nevšimla. A tehdy zahlédl sluchátko Bluetooth a uvědomil si, že poslouchá někoho po telefonu.

„Dávej pozor, krávo!“ zařval na ni.

Lidé kolem se otáčeli, aby se podívali, co se děje. Žena se probíjela davem, jako by tam nebyl.

Colin se podíval na svůj zaplavený podnos. Zamračeně došel k řadě odpadkových košů na jedné straně jídelny. Zatřepal mokrým hotdogem a zhltal ho, hranolky hodil do nádoby označené JÍDLO a krabici do RECYKLACE. Když se otočil, všiml si, že stůl, ke kterému mířil, je stále neobsazený, a tak se k němu vydal. Potřeboval několik minut, aby vychladl – a taky poslal další hlášení o stavu. **Lidi: pokud MUSÍTE nosit tašku nebo batoh v tlačenci, berte v úvahu poloměr otáčení. A lidi kolem sebe.**

Odložil telefon a rozhlédl se. Další věc ohledně těch tašek, prohlížel někdo vůbec ty obrovské krámy? Ve vestibulu centra z Pratt Street viděl strážníky, ale byl si jistý, že ve dveřích neměli detektory kovů. Také si nevšiml jakýchkoliv kontrol na lávce vedoucí do centra z hotelu Hilton.

Zkontrolovat si to můžeš později, zapiš to jako poznámku na okraj, pomyslel si, když zpozoroval pytlík čipsů, který někdo nechal ležet na vedlejším stole. Přiskočil k němu a chňapl ho, cítil to jako částečnou kompenzaci, jako by vesmír získal zpět část rovnováhy.

Roztrhl sáček a začal se šťastně cpát. Cestou z jídelny stále pátral po té ženě, aby jí mohl vrátit šňouchanec a vyrovnal tak trochu účet.

Julie Harperová si od začátku uvědomovala, že souhlasit se spolupředsednictvím plánovacího výboru a s tím, že přednese ústřední projev na večerní ošetrovatelské konferenci, je recept na trable. Nikdo ji nenutil, aby do detailů řídila celou agendu. Jak jí její manžel Jon před odchodem z domu mile připomněl: „Většina toho není tvoje starost.“

Nemohla nesouhlasit. Ale ve městě, kde je dojem všechno a všude jsou špioni a sabotéři, kde sociální úpadek znamená i politický úpadek, řídit všechno vlastní rukou byl jediný způsob existence. Jon to věděl také. Po třech desetiletích manžel-

ství – z toho většina strávená ve Washingtonu – dospěl k tomu, že v situacích, jako byla tato, spoléhal na manželku, že mu bude krýt záda.

Co jí to tehdy řekla bývalá první dáma? „Musíš dělat hostitelku, abys byla vidět. Musíš dělat dobrou hostitelku, aby si tě vážili.“

Baltimorské Kongresové centrum mělo najatou profesionální cateringovou službu, která určovala jídelníčky a řídila přípravu jídel pro všechny bankety. I když jim zaplatíte požadovanou částku a rozhodnete se, že jídlo nepoužijete, nikdo jiný se dovnitř nedostane. Ubezpečili ji, že znají své řemeslo a nebudou potřebovat její rady. Jenže pak by se tato konference nijak nelišila od kterékoliv jiné.

To nebylo „dobré hostitelství“.

Proto byla nervózní, jak se hodina H blížila. Byly svatojakubské hřebenatky nejlepší volbou jako zahajovací plody moře? Ujistili ji, že budou, ale ona trvala na tom, aby při přípravě použili pouze nejkvalitnější importovaný sýr Gruyère. Zaplatila za vylepšení ze své kapsy. Nebo lépe řečeno její manžel. Nerad ji viděl dělat si starosti s něčím, co se dalo spravit penězi. A párování vín? Mají bílé odrůdové, něco strukturovaného a květinového jako Esprit de Beaucastel Blanc? Pokud jde o nabídku drůbeže, Julie si vyžádala – a zaplatila – náhradu za plněné kuřecí řízky po kyjevsku, běžně dodávané podnikem. Přála si lehčí alternativu. Citronové kuře, například. U toho se dalo spolehnout, že potěší davy. A co vegetariáni nebo nedejbože vegani? Chřest s dušenými švestkami a rajčaty bylo nákladné řešení. I teď, když stála vedle stolu s jmenovkami a vítala hosty ve foyeru před tanečním sálem, v duchu probírala a zvažovala, jestli bylo rozumné oddělit příznivce Tea Party od Demokratů. Bylo to na hození si mincí, jestli je horší uvědomělý ignorant, nebo politický aktivista.

„...představit vám doktora José Colona.“

Julie sebou trochu trhla a pohlédla na Donnu Palmerovou, vedoucí pediatrické péče v newyorském Středisku Sloan-Ket-

teringa pro boj s rakovinou a formálně její pomocníci při organizaci tohoto podniku. Vedle ní stál v hale mladý muž s nataženou rukou.

„Dobrý bože!“ vykřikla Julie. „Opravdu se dívám na chlapečka Heleny Colonové?“

„Díváte.“ Usmíval se. „Máma o vás často mluví, paní Harperová.“

„Je to drahoušek! Já ji neviděla od společných dnů na klinice Mayo.“ Julie najednou mluvila přiškrceným hlasem – napětí jen čekalo na emocionální spouštěč, jako byl tento. „Jak se má?“

„Docela dobře. Dělá doma pro pojišťovací společnost. Řekla mi, že mám udělat společné fotky nás dvou, ale vy máte moc práce. Najdu vás později?“

„Prosím tě, udělej to,“ odpověděla. Skoro ho zavolala zpět, aby ty fotografie udělal hned – *Carpe diem*, pomyslela si – ale on už šel dál.

Donna předvedla muže s mladou dívkou. Otočila se k nim a usmála se. „Pan Reed Bishop a jeho dcera Laura,“ představila je Donna.

Julie vzala jejich ruce do svých. Oči se jí začínaly lesknout. Celá věc byla citově náročnější, než očekávala.

„Svěřenecký fond vaší manželky,“ řekla Bishopovi, „vaší matky,“ usmála se na Lauru, „zachránil život naší organizaci.“

„Ošetrovatelství byla její vášně,“ vysvětloval Bishop. „Nepřišel jsem na nic, co by jí lépe uctilo.“

„Děkuji vám.“ Julie se podívala na štíhlou dívku se slámově blond vlasy. „Chcete být ošetrovatelkou?“ zeptala se.

Laura Bishopová kývla. „Chci otce přesvědčit, aby přestal kouřit.“

Reed Bishop se pod Juliiným zahráním mračněním krivě pousmál. Nad hlavou se jí přímo vznášela slova *pasivní kouření*.

„To je velmi ušlechtilý záměr,“ pochválila ji Julie. „Tvůj táta určitě chce pomoci.“

„To rozhodně,“ ujistil ji.

Další kolečko děkování a Bishopovi odcházeli. Julie se podí-

vala za Donnu po dalším příchozím. Když si potřásala rukou se senátorkou z Connecticutu Victorií Bundonisovou, všimla si muže stojícího těsně přede dveřmi. Mohlo mu táhnout na třicet. Na sobě měl sportovní sako barvy námořnické modři a tmavé kalhoty a nesl draze vypadající pevnou aktovku. Její pozornost upoutalo jeho držení těla – uvolněné, nepevné končetiny, oči sklopené. Když se na něho dívala, viditelně se kymácel.

Když senátorka pokračovala dál, vzala Julie Donnu za loket a ukázala ve výši pasu. „Znáš ho?“

Donna mrkla na muže. „Ne. Vypadá, že se příliš dlouho vyhýbal odpolednímu horku v hotelovém baru.“

„Nevím. Vypadá to, jako by tančil na muziku ze svého iPodu. Vidíš sluchátko?“

„Už ano.“ Donna sáhla po svém mobilu. „Mám zavolat ochranku?“

„Ne. Byli by tu moc vidět.“

„Není to snad jejich práce?“ zeptala se Donna.

Jednou z věcí, na kterých Julie trvala, bylo, že její hosté nesmějí obtěžovat bezpečnostní kontroly. Spolu s Donnou znaly skoro každého z dvou set padesáti lidí, kteří se měli zúčastnit. Prohledávat je by bylo trapné. Nicméně muž si zaslouhoval pozornost.

„Počkej, až budou všichni uvnitř a bavit se,“ navrhla Julie.

Ženy pokračovaly ve vítání přicházejících.

Muž s aktovkou se podíval na hodinky a konečně přistoupil. Modrá páska na jeho zápěstí znamenala, že zaplatil víc než dva tisíce dolarů, aby se mohl zúčastnit večere. Když se přiblížil, napřáhla Donna ruku.

„Dobrý večer,“ promluvila. „Já jsem Donna Palmerová, vaše spoluhostitelka, a toto je paní Julie Harperová.“

Skoro uhlazeně se uklonil, ale neřekl nic.

„Jmenovky jsou seřazené podle abecedy,“ pokračovala Donna. „Pokud chcete, můžete svou aktovku odložit na pult za stolem.“

„Děkuji vám,“ řekl a probíral stůl s plastovými jmenovkami.

Julie nedokázala zařadit přízvuk. Zněl izraelsky a také měl tmavé středomořské opálení. Když si bral jmenovku, všimla si, že se jmenuje Michael Lohani. To nic neznamenalo. Vyměnila si pohled s Donnou. Ta pokrčila rameny. Ani ona jméno neznala. Tehdy si Julie všimla, jak si drží aktovku u těla, prsty pevně obepínal držadlo a rameno měl pokleslé, jako by byla velmi těžká.

Posunul se vpřed se slabým úsměvem. Julie se nenuceně pootočila, aby ho sledovala. Aktovku si neodložil, šel rovnou k uvaděčům u dveří.

„Tak jo, něco není v pořádku,“ sdělila Julie Donně. „Zavolej ochranku.“

Zuhair Chán Afridí se zastavil na úzkém dlážděném nádvoří před vchodem do Hiltonu z ulice Eutaw, sáhl do kapsy a v prstech protáčil hladkou skleněnou. Tiše, aniž by pohyboval ústy, jen s lehkým pokrčením kolen, opakoval přísahu, kterou se naučil v táboře, kde byla jeho mysl i tělo vyléčeny a on dostal své instrukce jako *mudžáhid*. Ta slova mu pomáhala zahnat bolestné vzpomínky na to, jak s ním zacházela americká CIA: cesty se zavázanýma očima v letadle, helikoptěře a dodávce. Výslechy a opakované mučení vodou. Krysy v jeho mrňavé cele.

Poslední hodiny pročekal na odpoledním zápase v baseballu, procházel si v hlavě plán a soustřeďoval se na svůj úkol. Nesledoval hru až do chvíle těsně před odchodem ze stadionu Camden Yards, když lidé najednou začali opouštět sportovní areál.

Někdo ho identifikoval a vyhlásil poplach? Vyklízejí stadion? Tehdy si uvědomil, že hostující Boston Red Sox mají v osmé směně obrovský náskok a lidé prostě odcházejí.

Zuhair měl na hlavě baseballovou čapku Orioles a bundu přes pytlovité plátáky. Věděl, že nebude budít podezření oblečený jako jeden z mnoha, kdo přišli fandit domácímu týmu. Odcházel s ostatními, přesvědčený, že jeho vážná nálada bude prisuzována zklamání fanouška.

Když se přiblížil určený čas, opustil sedadlo na tribuně na pravé straně, vyšel bránou A a vydal se do pokoje 306 v hotelu. Zavřel za sebou dveře a krátce vyhlédl na rušná přístavní mola, než se podíval na kus nábytku zabírající celou stěnu napravo. Sestava prádelníku a stolu měla na konci zásuvky, uprostřed plazmovou televizi a kancelářskou židli zastrčenou pod stůl na straně u okna.

Zuhair přistoupil rovnou k prádelníku a vylovil žlutou kuličku z kapsy u kalhot. Vytáhl spodní zásuvku a našel tam igelitovou nákupní tašku s rozměrným předmětem uvnitř. Vyndal tašku a do zásuvky, než ji zavřel, upustil kuličku. Tím potvrdil, že on, a ne někdo jiný, vzal tašku a její obsah.

Ne že by je někdo někdy našel. Tyhle známky byly jen pro tým, aby věděli, že každý si vzal to své a nikdo jiný tu nebyl. Zuhair tam svou kuličku zanechal prostě jen proto, aby dokončil rituál. Jemu přidělili pás. Nikoliv jeden z těch přečpaných batohů nebo tašek přes rameno. Jemu to bylo jedno, pokud bude práce udělaná.

Uvnitř nákupní tašky byl nylonový zátěžový pás, takový, jaké používají sportovní potápěči. Na chvíli pás odložil, sáhl si dozadu a rozepnul zavírací špendlík, který mu držel pás nadměrných plátěných kalhot tak, aby mu seděly. Kalhoty mu při tom spadly až ke kolenům. Rozepnul si baseballovou bundu, nasadil si pás a zajistil ho suchým zipem. Pásek kalhot mu teď pohodlně seděl v pase – a na potápěčském pásu se sumkami plnými výbušnin – i bez zavíracího špendlíku.

Když si opět zapnul baseballovou bundu a pečlivě ji uhladil na plátěných kalhotách, obešel manželskou postel ke stolu pro druhou část své výbavy. Vytáhl židli, našel tašku na přenášení počítače, kterou mu tam nechali, a rozepnul zip na vnější kapsičce. Bezdrátové rozbušky si přendal do kapsy. Nálože C4 a baterie uvnitř pásu tvořily dvě třetiny z tří kilogramů váhy pásu. Zbytek patřil hřebíkům a střepinám skla. Po odpálení zabijí nálože a dva šrapnelové balíčky každého v okruhu tří až pěti metrů.

Opustil pokoj a kráčel po Eutaw Street. Baltimorské Kongresové centrum vrhalo svůj roztaháný stín napravo od něj za parkovištěm, železničními kolejemi a širokou dálnicí protínající město.

Teď se díval nahoru na uzavřenou lávku spojující hlavní budovu Hiltonu a místo pro obchodní schůzky a pokračující přes Howardovu ulici do Kongresového centra. Když mžoural do skleněných panelů tvořících boční stěny, viděl nepřetržitý proud lidí jdoucích oběma směry – kvůli zápasu a dalším akcím bylo centrum a téměř všechny pokoje v hotelu plné.

Ó Alláhu, naše karavana potřebuje tvou pomoc, aby způsobila co největší škody, modlil se. Bude nám ctí obětovat naše životy na tvé stezce.

Spustil pohled z visuté lávky a zamáčkl si prstem sluchátko hlouběji do ucha. Pozoroval dvě přitažlivé mladé ženy, které mu cestou ke vchodu do hotelu zkřížily cestu. Jedna z nich se podívala na něho a ukázala na emblém Red Sox na svém tričku. Škodolibě se usmála a pokračovala s kamarádkou dál. On jí úsměv oplatil, cítil sebedůvěru někoho, kdo kráčí volně mezi svými nepřáteli, zakrytý jejich vlastní kůží, připravující se nepozorovaně na útok. Možná zabije tu ženu a její kamarádku.

Ano. Ta představa se mu líbila.

Následoval ženy a vrátil se do hotelové vstupní haly. Posadily se, pravděpodobně aby počkaly na přátele nebo aby si naplánovaly, co budou dělat po zbytek dne. Zuhair se rozhlédl po prostoru plném lidí, na podpěrné sloupy. Zašel tam, aby počkal na zavolání.

Alláhu, odpusť mu jeho domýšlivost, ale zažíval něco, co musel cítit sám prorok, když seděl v jeskyni, meditoval a bylo mu zjeveno slovo boží. Zuhair mohl těm ženám říct přesně, co budou dnes dělat, už za pár minut.

Zemřou.

Julie Harperová se podívala na diamanty zdobené hodinky od Cartiera, které jí věnoval manžel k pětadvacátému výročí.